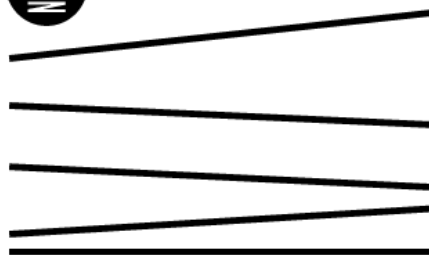

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

samlede af Lauritz N. V. Balslev og M. E. Matthiessen.

Titel | Title:

100 Sange til Brug ved Foredragsmøder og andre Sammenkomster samt i Skoler

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1

Udgivet år og sted | Publication time and place: Odense : Den Miloske Boghandel, 1881-83

Fysiske størrelse | Physical extent:

2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Balslev og Matthiessen.

100 SANGE.

1881.

53. 166.

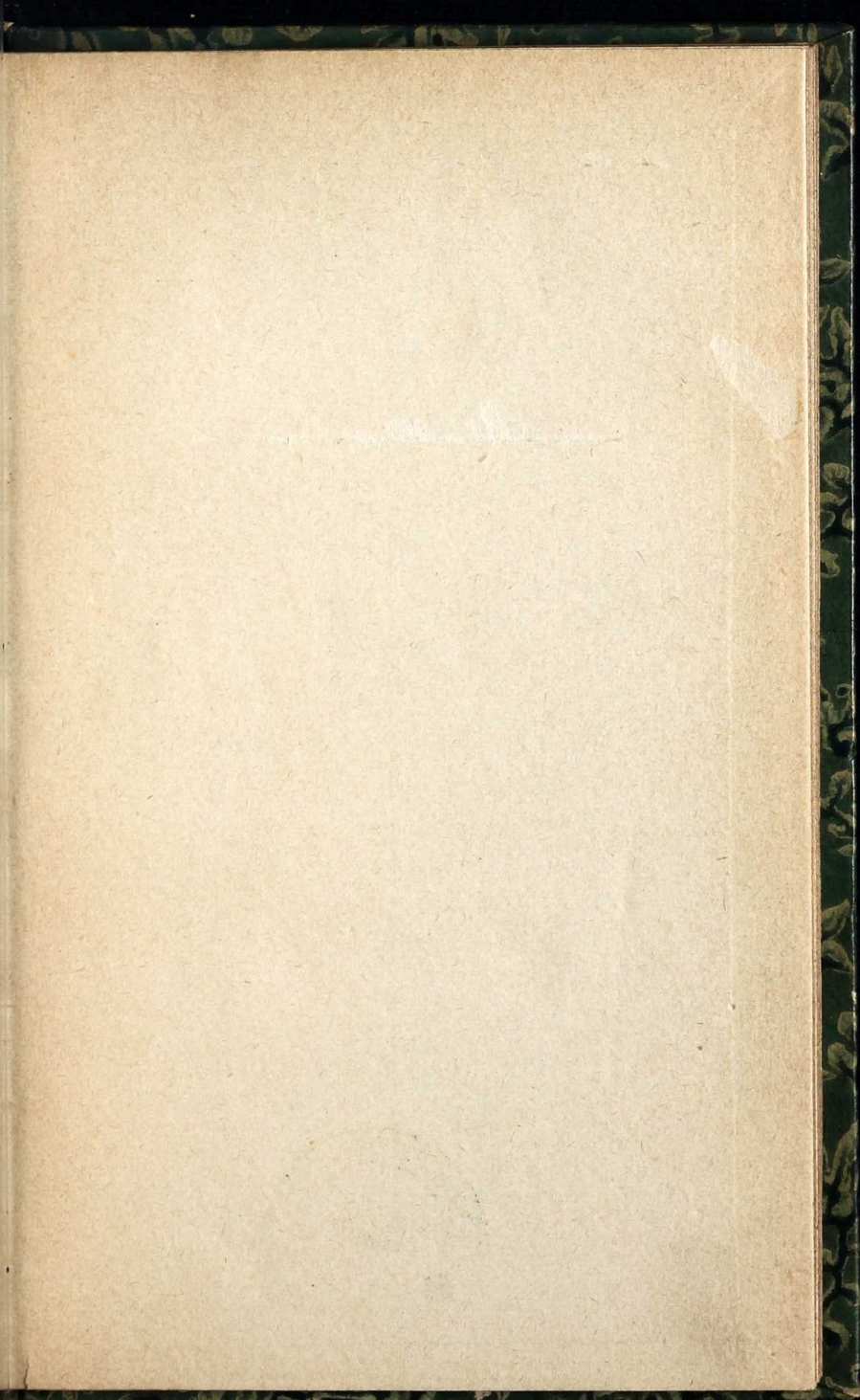
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 0203 2

+ REX

100 Sange

til Brug ved

Foredragsmøder

og

andre Sammenkomster

samt i

Skoler

samlede af

Lauritz N. V. Balslev og M. E. Matthiessen.

Pris 35 Ør.

O d e n s e.

Forlagt af den Miloske Boghandel.

Trykt i Chr. Milos Officin.

1881.

Forord.

Hensigten med Udgivelsen af denne lille Samling Sange er at afhjælpe Savnet af en billig Sangbog med godt og forskjelligartet Indhold.

Under vor Virksomhed i den her værende Foredragsforening har vi savnet en saadan Samling, der let kunde blive enhvers Ejendom; der findes adskillige gode Sangbøger, men paa Grund af deres Omfang blive de for kostbare for det store Flertal.

Foruden at egne sig til Foredragsmøder og lignende Sammenkomster — folkelige og selskabelige — mene vi, at denne Sangbog kunde gjøre Gavn for Skolens ældre Børn, idet de gennem den ville blive bekjendte med en Del af vore bedste Sange.

I det Haab, at denne lille Samling Sange maa blive til Gavn og Glæde for adskillige, udgive vi den.

Haarslev, April 1881.

Lauritz N. V. Balslev. M. E. Matthiessen.

Paa det jævne! Paa det jævne!
— ikke i det himmelblaa! —
der har Livet sat dig Stævne,
der skal du din Prøve staa!
Alt, hvad herligt du kan nævne,
alt, hvad højt din Sjæl kan naa,
skal hernede paa det jævne
fast sin Rod i Livet slaa.

Paa det jævne skal du bygge,
paa det jævne skal du bo!
Ej som Krøbling, ej paa Krykke,
ej med Dyrets dorske Ro!
Med dit Savn og med din Lykke,
med dit Haab og med din Tro
skal du paa det jævne bygge
op til Stjærnerne en Bro!

H. V. Kaalund.

I. Vort Modersmaal.

Som: En dejlig ung Ridder.

Vort Modersmaal er dejligt, det har saa mild
 en Klang,
 hvormed skal jeg ligne og prise det i Sang?
 En højbaaren Jomfru, en ædel Kongebrud,
 og hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.

Hun lægger os paa Læben hvert godt og
kraftigt Ord,
til Elskovs sagte Bønner, til Sejrens stolte Kor;
er Hjærtet trangt af Sorgen, og svulmer det af Lyst,
hun skjænker os Tonen, som lette kan vort Bryst.

Og om i Øst og Vest vi har sværmet og søgt
de svundne Tiders Visdom, de fjærne Landes
Kløgt,
hun lokker og hun drager, vi følge hendes Bud,
for hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.

De fremmede de tænkte at volde hende Sorg,
de bød hende Trældom i hendes egen Borg;

men just som de mente, hun var i Baand og Bast,
da lo hun saa hjærtelig, at alle Lænker brast.

Og alle de Skjalde, hun skjænked' Ordets Magt,
de blev om hendes Sæde en stærk og trofast
Vagt;
hver Sang som Folket kjender og lytter til
med Lyst,
den blev en Ring i Brynjen, som dækker hendes
Bryst.

Hver kraftig Skjæmt, som lokker om Læben
frem et Smil,
den blev i hendes Kogger en hvas og vinget Pil;
hvert Ord, der kom fra Hjærtet, og som til
Hjærtet naar,
det blev en Sten i Muren, der hegner hendes
Gaard.

Og Aarene rulle og skifte om paa Jord,
og vore Navne glemmes som Sne, der faldt i Fjor,
og Slægt efter Slægt segner hen paa Nornens Bud:
men hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.
E. Lembcke.

2. Modersmaalet.

Melodi af H. Rung.

Moders Navn er en himmelsk Lyd
saa vide som Bølgen blaaner;

Moders Røst er den spædes Fryd
 og glæder, naar Issen graaner;
 sødt i Lyst og sødt i Nød,
 sødt i Liv og sødt i Død,
 sødt i Eftermælet.

Moders Røst er den Vuggesang,
 der huer os bedst af alle;
 Modersmaal har en himmelsk Klang,
 naar Børnene „Moder“ lalle.

Modersmaal er de Kongers Sprog,
 vi mindes med Fryd og hædre;
 Modersmaal var de Kæmpers og,
 vi kalde med Stolthed Fædre.

Modersmaal er det Kraftens Ord,
 som lever i Folkemunde;
 som det elskes i Syd og Nord,
 saa sjunges der sødt i Lunde.

Modersmaal er det Rosenbaand,
 som store og smaa omslynger,
 i det lever kun Fædres Aand,
 og deri kun Hjærtet gynger.

Modersmaal er vort Hjertesprog,
 kun løs er al fremmed Tale,
 det alene i Mund og Bog
 kan vække et Folk af Dvale;
 sødt i Lyst og sødt i Nød,
 sødt i Liv og sødt i Død,
 sødt i Eftermælet.

Grundtvig.

3. For Modersmaalet.

Som: Danmarks Rige i Højnorden.
 Danmark delt ved Hav for inden,
 kløvet nu tilsidst af Fjenden!
 Om du plyndres
 ej du søndres;
 Baandet er dit Modersmaal.

Det forbandt trods Hegn og Grave,
 det til én gjør Danmarks Have;
 over Gjærdet
 uforfærdet
 flyver det med Hjærtebud.

Om det strammes, om det vides,
 aldrig dog itu det slides;
 drager sammen
 mildt i Gammen,
 knytter tæt i Nødens Stund.

Stolt paa Tidens Strøm det gynger,
 tusendaarigt Kvad det synger;
 Søn fra Fædre
 ej fik bedre,
 ej fik større Arvelod.

Han, som over Danmark vaager,
 brød det Vej fra Død og Taager;
 støvbefriet,
 aandeviet
 bær det Livets Ord her ned.

Bærer Lysets Kraft og Sødme,
 saa de blege Kinder rødme,
 saa fra Vangen
 Takkesangen
 stiger vinget over Sky.

Hjertesprog blandt Tungers Vrimmel!
 Hjemmets Bud fra Jord og Himmel!
 Flyv, du kjække!
 Bring fra begge
 danske Hjerter Haab og Trøst!

C. Hostrup.

4. For Danmark.

Som: Moders Navn er en himmelsk Lyd.

Danemark er det gamle Navn
 paa Landet ved Bælt og Sunde,
 favre Skjoldmørs Fødestavn,
 mens Fuglene sang i Lunde;
 Fuglen synger end ved Bælt,
 mon ej mer for nogen Helt
 af vor Skjoldmø-Stamme?

Vreden Tysker fra Arilds Tid
 i Sønden var Danmarks Plage,
 tit man saa' dog i Uffe Strid,
 den stærkeste var den spage;
 har ej Vermund Sønner fler,
 synger Skræp nu aldrig mer
 Holger Danskes Vise?

Danevirke og Danebod
 er hellige danske Minder,
 rødmer ikke af Skjoldmø-Blod
 da længer de danske Kinder?
 Tysken træder under Fod
 Danevirke, Danebod,
 hvor er Danemanden?

Bøgeskoven er kun til Baal,
 naar Fuglen ej mer kan sjunge.
 Fædreland uden Modersmaal
 er Hjærte foruden Tunge;
 det er Tysker-Sangen prud:
 „Danmarks Tunge rev jeg ud,
 stumt er Danmarks Hjærte“.

Fædreland er et helligt Ord,
 hvor Hjærtet endnu har Stemme,
 gjør Vidunder i Syd og Nord,
 hvor Manddom endnu har hjemme;
 skal det spørges over Strand,
 magtesløst er Fædreland
 paa den danske Tunge?

Danevirke og Danebrog
 de smelte i Munden sammen,
 glemmes de over Tyskens Sprog,
 begravet er Skjoldmø-Stammen;
 da har ingen Danemand
 mer paa Jord et Fædreland,
 da er Danmark øde!

Grundtvig.

5. Danmark.

Mel. af Weyse.

Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden,
 og Polens Bjerger svømme nær dets Havn;
 men skjønt som det er ingen Plet paa Jorden,
 og Danmark nævner man dets favre Navn.
 I sølvblaa Vesterhav en dejlig Have
 med Bøgehegn, hvor Nattergale bo!
 Og hver en Del gav Himmelen sin Gave;
 paa hver en Plet Velsignelserne gro.

Fra Ejdrems Strøm til Skagens hvide Banker
 den jyske Halvø krummer sig mod Nord.
 Et herligt Land! dets Folk sig Velstand sanker;
 paa fremmed Strand det henter Guld ombord.
 Den muntre Stridshingst over Engen vanker,
 og Stimer myldre i den dybe Fjord;
 til Stavn og Ror har Skoven Egeplanker,
 dets Sønner Kraft og Snildhed deres Ord.

Mod Øst for denne tvende Have stride
 med Sjølund's Bred og Odins gamle Ø;
 nær Laaland, Falster, staar i Klæder hvide,
 med Løv om Haaret, Bølgens ranke Mø.
 Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
 thi Agren bølger her sig som en Sø;
 om favre Blomstereng staa Lunde blide;
 her er det smukt at leve, godt at dø!*

C. J. Boye.

6. Fædrelandet.

Mel. af H. E. Krøyer.

Der er et yndigt Land,
det staar med brede Bøge
nær salten Østerstrand;
det bugter sig i Bakke, Dal,
det hedder gamle Danmark,
og det er Frejas Sal!

Der sad i fordums Tid
de harniskklædte Kæmper,
udhvilede fra Strid;
saa drog de frem til Fjenders Men;
nu hvile deres Bene
bag Højens Bøtasten.

Det Land endnu er skjønt;
thi blaa sig Søen bælter,
og Løvet staar saa grønt;
og ædle Kvinder, skjønnne Møer
og Mænd og raske Svende
bebo de danskes Øer.

Oehlenschläger.

7. Danmark i vore Dage.

Som: Manddom mod och morska män.

Løvsal i det blanke Hav!
Rugmark over Kæmpegrav!
Tue lav, hvorfra der steg
Tankeflugt og Strængeleg!

Lille Krog,
 hvorfra dog
 Rygtet vidt i Verden drog!
 kjær er du den danske Mand,
 thi du er hans Fædreland.

Stakket Magt og ringe Vægt
 har du blandt Europas Slægt;
 du maa høre fremmed Bud,
 som du var et Skumpelskud,
 og din Ret
 ta'er man let,
 af din Klage led og træt;
 nu, saa hold for Tunge Tand!
 klag ej mer, mit Fædreland!

Du er ej til Skjændsel født,
 og du gjemmer i dit Skjød
 med din gamle Æres Arv
 dine Fædres Kraft og Marv;
 mild og spag
 helst i Mag
 fór din Søn paa Godtvejrdsdag;
 men i Nød og Trængsel han
 svigter ej sit Fædreland.

Bank ej mer paa Hovmods Port,
 faa din egen Gjerning gjort!
 tørst ej efter fremmed Krus,
 men vær Herre i dit Hus!
 Fra din Vang
 end engang
 skal der tone Sejerssang,

og din Sol fra Himlens Rand
 atter stige, Fædreland!

C. Ploug.

8. Danmarks Trøst.

Mel. af Zinck.

Langt højere Bjerge saa vide paa Jord
 man har, end hvor Bjærg kun er Bakke;
 men gjerne med Slette og Grønhøj i Nord
 vi Danemænd tage til Takke.

Vi er ikke skabte til Højhed og Blæst,
 ved Jorden at blive, det tjener os bedst!

Langt skjønnere Egne, vil gjerne vi tro,
 kan fremmede udenlands finde,
 men Dansken har hjemme, hvor Bøgene gro
 ved Strand med den favre Kjærminde,
 og dejligst vi finde ved Vugge og Grav
 den blomstrende Mark i det bølgende Hav.

Langt større Bedrifter for Ære og Sold
 maaske saa' man Udlænding øve,
 omsonst dog ej Danemænd førte i Skjold
 med Hjerterne Løve ved Løve;
 lad Ørne kun rives om Jorderigs Bold,
 vi bytte ej Banner, vi skifte ej Skjold.

Langt højere, ædlere, finere Sprog
 skal findes paa fremmedes Tunge;
 om Højhed og Dejlighed Danemænd dog
 med Sandhed kan tale og sjunge;

og træffer vort Modersmaal ej paa et Haar,
det smelter dog mere, end fremmedes slaar.

Langt mere af Malmen saa hvid og saa rød
fik andre i Bjærg og i Bytte,
hos danske dog findes det daglige Brød
ej mindre i Fattigmands Hytte;
og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
naar faa har for meget og færre for lidt.
Grundtvig.

9. Fædrelandssang.

Mel. af Weyse.

Hvor Bølgen larmer højt fra Sø
om Danmarks gamle Rige,
hvor Bøgen kranser Land og Ø,
som Uskyld Slettens Pige:
der er min elskte Fødestavn,
der jubler jeg mit Danmarks Navn;
thi der er godt at være.

I Danmark knejser intet Fjæld,
ej gemme stolte Bjærg
det røde Guld til Ladheds Træl,
ej Jærn til vældigt Værg;
men Guldet rigt paa Marken gror,
og Jærnets Kraft i Armen bor;
uvæbnet har den Værg.

O! straal fra Øjet uforsagt,
du Præg af Nordens Stempel!

et Ord, et Haandslag være Pagt,
 og Barmen Troskabs Tempel!
 Ja, Troskab, du est Danmarks Værn,
 du est et Skjold af hærdet Jærn,
 du est vort Danevirke!

O! Danebrog, vort Himmelflag!
 tilaand os Mod og Styrke!
 Vift højt mod Sky i blodigt Slag,
 spred Lys i Kampens Mørke!
 Fra oven har en Stemme talt:
 du ned til os fra Himlen faldt
 og skal til Himlen hæves!

Og ret som i dit Purpurflag
 det hvide Kors staar tegnet
 at tyde kristent Sindelag
 af Kjærlighed omhegnet:
 saa styrke Retsind Krigens Aand
 og knytte Fredens Broderhaand
 og skjærme Land og Konge!

C. Wilster.

10. Danmark, mit Fædreland.

Mel. af H. Rung.

I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
 der har jeg Rod, derfra min Verden gaar.
 Du danske Sprog, du er min Moders Stemme,
 saa sødt velsignet du mit Hjærte naar.
 Du danske, friske Strand,
 hvor Oldtids Kæmpegrave
 staa mellem Æblegaard og Humlehave,
 dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
mer rigt end her, ned til den aabne Strand?
Hvor staar Fuldmaanen over Kløverengen
saa dejlig som i Bøgens Fædreland?

Du danske, friske Strand,
hvor Danebrogen vajer —
Gud gav os den — Gud giv den bedste Sejer!
dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Engang du Herre var i hele Norden,
bød over England, nu du kaldes svag,
et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
end høres Danskens Sang og Mejselslag.
Du danske, friske Strand, —
Plovjærnet Guldhorn finder —
Gud giv dig Fremtid, som han gav dig Minder!
dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaar,
hvor Sproget er min Moders bløde Stemme,
og som en sød Musik mit Hjærte naar;
du danske, friske Strand
med vilde Svaners Rede,
I grønne Øer, mit Hjærtes Hjem hernede,
dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!
H. C. Andersen.

II. Til Danmark.

Mel. af Nutzhorn.

Danmarks Rige i Højnorden
mindst i Agt, men ældst paa Jorden,

blødt i Munden,
 bedst i Grunden,
 hør engang et Alvorsord.

Hjærtelighed er din Styrke;
 Trøst i Sorg og Lys i Mørke,
 den kun næres,
 den kun bæres
 af dit danske Modersmaal.

Paa din Rigsdag, i din Skole
 aldrig mer med tysk du bole!
 for din Lunge,
 for din Tunge
 tysk er Edder og Forgift!

Mens sig selv forguder Vrimlen,
 vær dig selv og stol paa Himlen!
 Fred og Glæde
 sit Højsæde
 rejser da paa Lejregaard.

Ej for lidt og ej for meget
 være Guds dig og dit eget!
 da er rigest,
 da er ligest
 Danevang et Paradis.

Tiden skrider, Verden ældes,
 Kilder tørres, Stammer fældes,
 mod Afgrunden
 Bøgelunden
 bedst er lukt med Bølgen blaa.
 Grundtvig.

12. Danmarks Maal.

Som: Snart er Natten svunden.

Brat af Slaget rammet
kastet haardt til Jord
ligger, brudt og lammet,
du, vor gamle Mo'er.
Har du anden Tanke
nu end „lid og taal“,
saa forkynd, o Danmark,
mig dit Fremtids-Maal.

Søn! elendig, ussel,
Hjærtet fuldt af Nag,
tænker jeg med Blusel
paa mit Nederlag;
men trods Ve og Vaande,
trods hver bitter Skaal,
holder fast i Haabet
jeg mit Fremtids-Maal.

Faar ved Fredens Frugter
først mit Saar jeg lægt,
snart jeg mig optugter
da en Helteslægt:
Ynglinger i Plade,
Drenge klædt i Staal,
Mænd med faste Hjerter,
det er Danmarks Maal.

Dernæst jeg opdrager
mig en Pigeflok,
som ej Hjemmet vrager,
som i lidt har nok.

Ingen Døgnet's Flaner,
rendt fra Bog og Naal,
fromme, stærke Kvinder,
det er Danmarks Maal.

Saa min Hu mon stande
til en Ven, en kjæk,
som med mig vil blande
Blod og ikke Blæk;
som ej troløs svigter,
høres Fjendeskraal:
trofast Broderforbund,
det er Danmarks Maal.

Kroner Lykken Enden,
har jeg først de tre:
Drengen, Pigen, Vennen,
svinder al min Ve.
Da til Lurens Toner
blusser Bavn og Baal:
Slesvigs Land gjenvundet,
det er Kampens Maal!
F. Paludan-Müller.

13. Danmarks Haab.

Mel. af Nutzhorn.

Fædreneland
ved den bølgende Strand,
i den majgrønne Lund
ved det dejlige Sund,

af de syngende Vover omskyllet,
 sidder bleg du i Sorgen indhyllet;
 dog for dig er det bedste tilbage,
 thi end lever „den Gamle af Dage“.

Mørkt ser det ud,
 men almægtig er Gud;
 vore Fjender til Lands
 er og Fjenderne hans,

de er Fjender af Sandhed og Retten,
 de er Fjender af Kjærlighedsætten;
 dog, for dem er det værste tilbage,
 thi end lever „den Gamle af Dage“.

Maane og Sol
 sidde løse paa Stol,
 under alt, hvad bestaar
 som et Lagen det gaar,

dog din Ven sidder fast i det høje,
 over dig raader Forsynets Øje;
 lad kun Lovsang afløse din Klage,
 thi end lever „den Gamle af Dage“.

Højt over Sol
 paa sin Konningestol
 om end Skyerne brast,
 sidder kjærlig og fast

Han, som vogtede Danmark saa længe;
 end hans Bue har klangfulde Strænge,
 og hans Bue slaar aldrig tilbage;
 tro som Guld er „den Gamle af Dage!“

Muldjord i Bryst
 ser den Høje med Lyst;

der kan Solstraaler bo,
 der kan Himmelbyg gro;
 Han som hører, naar Muldjorden sukker,
 den med perlende Taarer bedugger;
 med den Trøst kommer Troen tilbage,
 at end lever „den Gamle af Dage“.

Fuglenes Røst
 spaar om Danemænds Høst
 under Mundharpeklang
 og Smaapigernes Sang;
 Lykken vendes som Skibet paa Voven,
 Lykken vendes som Bladet i Skoven;
 til den Lykke man aldrig saa Mage,
 thi end lever „den Gamle af Dage“.

Fædreneland!
 som paa Afgrundens Rand,
 midt i Bølgerne blaa
 skal du blomstrende staa
 med din Maj og med dine Kjærminder,
 som en Mø med letrødmende Kinder;
 thi for dig er det bedste tilbage,
 det laa gjemt hos „den Gamle af Dage!“
 Grundtvig.

14. Danmark, mit Hjem.

Som: Hvor Bølgen larmer,
 eller: Mel. af C. Mortensen.

Lad en og anden have Ret,
 lad det kun Daarskab hedde

at sværme for en enkelt Plet,
 som Fuglen om sin Rede.
 Jeg tilstaar frit og ligefrem:
 Jeg takker Gud, jeg har et Hjem,
 jeg holder mig til Danmark.

Jeg gjerne tror, hvad der blev sagt
 af Folk, som er i Mode:

„Hvad ligger der paa Sproget Magt,
 de er jo lige gode!“

Og dog jeg ikkun ét har kjært,
 det har jeg af min Moder lært,
 det lærte jeg i Danmark.

Jeg véd, at Skjønheds Ideal
 maa langt fra Norden søges
 i Laurbærlundens tætte Sal
 og ej de dunkle Bøges.

Men Kvinden med det lyse Haar
 og saa det Blik, som mit forstaar,
 hun findes kun i Danmark.

Der høres Raab i fjærne Land,
 for Guld det er de glade;
 bliv hvor du er, du danske Mand,
 bliv her og brug din Spade!
 Det Korn, der ligger gjemt i Muld,
 det spirer op og bli'r til Guld,
 ja, der er Guld i Danmark.

Mit gamle, kjære, frie Land,
 jeg kan dig ikke miste;
 jeg slipper ej din grønne Strand,
 hvad saa jeg end skal friste;

hvad jeg end lide skal for Nød,
 jeg har den Trøst dog i min Død:
 jeg bliver her i Danmark.

P. Faber

15. Glæde over Danmark.

Mel. af C. Mortensen.

Rosen blusser alt i Danas Have,
 liflig fløjter vist den sorte Stær,
 Bier deres brune Nektar lave,
 Hingsten græsser stolt paa Fædres Grave
 Drengen plukker af de røde Bær.

Morgenlandets Søn i Kaaber lange
 bag sin Vifte gisper efter Luft;
 han har spraglet Fugl, men ingen Sang,
 hjærteløse Møer med gyldne Spange,
 store Glimmerblomster uden Duft.

Kunde du ved Guld og Sølv at love
 købe dig en nordisk Kvindes Tro,
 købe dig et Pust fra Søens Vove,
 købe dig et Ly af Thules Skove
 og en Kløvermark til Middagsro!

Fattig Mand, som pløjer danske Lande,
 ryster Æbler af sit eget Træ,
 har en kraftig Arm, en kløgtig Pande,
 Korn paa Marken, Mælk i sine Spandee
 Kvien staar i Græsset over Knæ.

Ja, vor danske Jord er sommerfrodig!
 Der er Kræfter ved det danske Brød;
 Derfor er den danske Mand saa modig,
 Derfor var Normannens Kniv saa blodig,
 Derfor er den danske Kind saa rød.

Under lyse Bøg den danske Bejler
 med sin herligvoxne Pige gaar;
 over deres Hoved Maanen sejler,
 Svanen i det klare Vand sig spejler,
 Nattergalen højt i Busken slaar!

Dersom sligt for Fattigdom du tyder,
 Østens atlaskklædte, rige Mand!
 glad mit sorte danske Brød jeg bryder,
 takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
 „Danmark er et lidet, fattigt Land!“
 P. M. Møller.

16. Hjemve.

Mel. af H. Rung.

Underlige Aftenluft!
 hvor hen vinke I min Hu?
 svale, milde Blomsterdufte,
 sig, hvor hen I bølge nu.
 Gaar I over hviden Strand
 til mit elskte Fødeland?
 vil I der med eders Bølger
 tolke, hvad mit Hjærte dølger?

Matte Sol! bag Bjærgets Stene
 luerød du synker ned,
 og nu sidder jeg alene
 her i dunkel Ensomhed.
 Hjemme var der intet Fjæld —
 ak, saa er jeg ude vel,
 skal i Nat ej barnlig blunde
 i min Herthas grønne Lunde.

Norges Søn! jeg vel kan mindes,
 du har sagt med smeltet Bryst,
 at i Hjemmet ene findes
 Rolighedens sande Lyst;
 Svejtzter, som paa Klippen bor!
 du har sagt de samme Ord;
 hellig Længsel drog med Vælde
 begge til de vante Fjælde.
 Oehlenschläger.

17. Den danske Sang.

Som: Vintren rasat ut.

Liflig fløjte Vælsklands Nattergale,
 Galliens Hane vækker Kampens Mod,
 Strængen bæver i Kastiliens Dale,
 og i Tonen flammer Sydens Blod;
 over Dæk som under Kirkens Bue
 bruser Brittens Røst med Orgelklang,
 og, som der er Kraft i Rhinens Drue,
 er der Styrke i den tyske Sang.

Tro dog, fremmede, ej, at i Norden
 Livet gisper stumt og sløvt og mat!
 tro ej, Hjærtet stivner her som Jorden,
 hvorpaa Vintren har sit Snetelt sat!
 tro ej, Tanken her sit Udtryk savner!
 tro ej, Aanden er i Bøjle lagt!
 tro ej, du kan puste bort som Avner
 Nordens Mænd med dine Lungers Magt!

Nej, der banker i vort Bryst en Stræben
 frem mod Livets frie Højdepunkt,
 og der ruller os et Kvad fra Læben,
 som vort Hjærte foraarsvarmt og ungt;
 sødt som Pigemundens Elskovsgave,
 blødt som Bølgens Leg i skovdækt Bugt,
 dybt som Vaabengny fra Kæmpegrave,
 stolt og kjækt som vore Tankers Flugt.

Kling da, Nordens Toner, over Vangen!
 mød de fremmede kun uden Sky!
 mal den Storhed, som er længst forgangen!
 varsl om den, der fødes skal af ny!
 lyd som vor betrængte Moders Klage!
 far hver hendes Søn til Marv og Ben!
 kald os vore Fædres Kraft tilbage,
 mens vi rejse Danmarks Grænsesten.

C. Ploug.

18. Sangen i Danmark.

Mel. af Glæser.

Droslen slog i Skov sin klare Trille,
 sang om Bøgens lyse, grønne Blad;

Duggens Perler faldt paa Roser vilde,
 laa med Glans i Solens Straalebad.
 Fatted' du den Klang i Fuglens Tone?
 Højt den sang det rige Danmarks Lov,
 sang, saa det gav Lyd i Skovens Krone:
 dejlig er den danske Bøgeskov!

Lærken svang sig fra sin skjulte Rede,
 lystig lød det, da mod Sky den fløj,
 sang om grønne Mark og brune Hede,
 sang om Bøtasten paa Kæmpehøj.
 Fatted' du den Klang i Fuglens Trille?
 Gjenlyd gav den i vor Højtidsaal:
 prægtig er vor Hede, dyb og stille,
 venlig Vaarens Krans om Høj og Dal!

Hjejlen fløjted' klagende og ene
 hist, hvor Klitten, Jyllands Bolværk, staar;
 Bølgen slog i Takt mod Kystens Stene,
 gik i Dans med Søilverkrans om Haar.
 Fatted' du den Klang i Fuglens Klage?
 Længe lød dens Sang om Vesterhav:
 Bølgen høj og prægtig uden Mage,
 bruser over tusend Snækkers Grav.

Naar vor Sang om Danmark frem sig svinger,
 toner den saa klar som Droskens Slag,
 mild og glad, som Lærkens Stemme klinger,
 alvorsfuld som Hjejleens Sang om Vrag!
 Fuglesangen rører Hjærtets Strænge,
 derfor klinge de paa samme Vis,
 klinge blidt og ømt og klinge længe,
 højtidsfuldt til gamle Danmarks Pris!

V. Esmann.

19. Danebrog.

Mel. af R. Bay.

Vift stolt paa Kodans Bølge,
 blodrøde Danebrog!
 din Glans ej Nat skal dølge,
 ej Lynet dig nedslog.
 Du over Helte svæved',
 som sank i Dødens Favn;
 dit lyse Kors har hævet
 til Himlen Danmarks Navn.

Fra Himlen er du faldet,
 du Danmarks Helligdom!
 did har du Kæmper kaldet,
 som Verden leder om.
 Saa længe Rygtet svinger
 sig over Land og Sø,
 mens Nordens Harpe klinger,
 din Ros skal ej uddø.

Sus højt i Kampens Bulder
 om Juel, din Kæmpe bold!
 Naar Tordnen om dig ruller,
 du sjunge Tordenskjold!
 Og flyver du mod Himlen
 i stolte Luers Favn,
 da nævn for Stjernevimlen
 din høje Hvidtfelds Navn.

Hver Gang en Stjerne funkler,
 en Helt du nævne kan,
 men ingen, som fordunkler
 din store Kristian.

Paa Lysets Kyst han stander
i Sejersklædebon,
hver Gang en Kæmpe lander
hos Rud og Absalon.

Vaj stolt ved Danmarks Strande!
vaj stolt ved indisk Kyst!
og ved Barbarens Lande
lyt stolt til Bølgens Røst!
den toner om din Hæder
og dine Kæmpers Pris,
og Heltene det glæder
i deres Paradis!

Se dem, du har tilbage,
de blusse ved dit Navn,
vil for din Hæder drage
med Lyst i Dødens Favn.
Uplettet skal du svinge
dig over Verdens Sø,
til Nordens Brynjer springe,
og Danmarks Hjærter dø.

Ingemann.

20. Fanesang.

Som: Vårt land, vårt land.

Vaj højt, vaj stolt og frit, vort Flag
med Dugen hvid og rød,
og vidn, vor Sag er Danmarks Sag!
Vi vil ej savnes paa den Dag,
da Tærningen om Liv og Død
skal rulle i dets Skjød.

Vift til os kjækt og frejdigt Mod,
 og Tro, som vakler ej!
 Vift Styrke til vor Arm og Fod,
 og Sundhed til vor Hjærterod!
 Vink frem enhver, som følger dig,
 ad Pligtens lige Vej!

Og mind os om, at hvor vi gaar
 for Folk og Fædreland,
 os mangeln kjærlig Tanke naar,
 og mangt et ædelt Hjærte slaar
 af samme Følelse i Brand,
 hos Kvinde som hos Mand!

Vaj højt, vort Mærke, fra din Stang
 i Solskin, Regn og Vind!
 flyv lystig gjennem Skov og Vang,
 ombrust af glade Stemmers Klang;
 men væk og Alvor i vort Sind,
 vi' os til Manddom ind.

C. Ploug.

21. Korsbanneret.

Egen Melodi.

Hil dig, vor Fane!
 Kors-Banner hvidt!
 holde paa Bane
 med dig vi Skridt,
 vis er os Kransen,
 Gyldenaars-Glansen,
 Danskerne følge dig frit!

Fjenderne grue
 mer end for Sværd
 ved dig at skue,
 plantet dem nær;
 hvor du dig hæver,
 Sejer omsvæver
 Kors-Herrens signede Hær.

Kjærlig omfavned'
 dig Danemænd,
 Danebrogs-Navnet
 bærer du end,
 Himlen til Ære
 altid du bære
 Navnet med Sejer igjen!

Hjem-Kjærligheden
 bor os i Bryst,
 Striden for Freden
 kun er vor Lyst,
 Odde og Egge
 kun for dem begge
 skjærpet vi har til en Dyst.
 Grundtvig.

22. Skjold.

Folkemelodi.

I gamle Dage det var engang,
 at danske Folk var i Kongetrang,
 de gode græd, og de onde lo;
 hvor ingen hegner, kun Torne gro.

Da kom en Snække for fulde Sejl
 med Løvehoved og Hjertespejl,
 med Guld og Vaaben og Stads om Bord,
 men ikke en Sjæl ved Mast og Ror.

Dog var der Liv, for en lille Dreng
 alene laa i den store Seng;
 en Neg var bunden med Ax og Straa,
 den hviled' Drengen sit Hoved paa.

Hvor det i Landet blev hørt og spurgt,
 det tyktes alle et Jærtegn stort;
 de hvidsked': „Barnet er Odins Søn,
 til Drot os skikket fra ham i Løn!“

De satte Negen da paa sin Rod,
 hvor Danekongen han ellers stod;
 saa tog de store den lille op
 og kjønt ham satte i Axetop.

Da nyt man spurgte med Vaabengny,
 og højt det gjalded' i vilden Sky:
 „Hil dig, vor Konning, bliv stærk og bold,
 saa Skjalde sjunge om Danmarks Skjold“.
 Grundtvig.

23. Kristjan den anden.

Mel. af Chr. Bull.

Alle smaa Fugle i Skoven er,
 over Høgene føre de Klage;
 de rive af dem baade Fjer og Dun
 og vil dem af Skoven jage.
 Men Ørnen bygger i Fjældet ud.

Saa fløj de op i Egetræ
om Raad at spørge og søge,
hvordan de skulde en Konge faa,
der kunde dem fri for Høg.

Derom da sang en lille Fugl,
det var den usle Krage:
„Vi kejse til Konge den gamle Ørn,
da faa vi gode Dage!“

Og det var alle de Fugle smaa,
de gav dertil deres Minde,
og Fuglekonge da blev den Ørn,
en bedre var ej at finde.

„Det“, svared' i Hast den stolte Høg,
„tilstede vi ingenlunde;
skal Konning være den gamle Ørn,
vi alle maa gaa til Grunde“.

Der han det spurgte, den gamle Ørn,
han blev saa harm i Huen
og slog saa til den stolte Høg,
som Høg slog før til Duen.

Derover glædtes de Fugle smaa,
de sang med hver sin Stemme,
i Lunden var Fryd og Fuglesang,
mens Ørnen selv var hjemme.

Men sammen da fór den Høgehær,
den skjulte baade Mark og Enge:
„Nu lad os fare i Flok til Lund
at lyse den Ørn til Senge!“

Vel Duen fløj til den gamle Ørn
 og vared' ham ad hans Skade;
 hun sagde: „Nu kommer den Høgehær,
 du lave dem Birtingsbade!“

Dertil dog svared' den gamle Ørn,
 mens begge hans Øjne runde:
 „For mange Mus de bide en Kat,
 thi maa jeg rømme af Lunde“.

Fra Skoven da fløj den gamle Ørn,
 det timedes saa ilde,
 og alle de arme Fugle smaa
 de fore om Raad saa vilde.

Nu Høgen sidder i Egetop
 og breder vidt ud sin Vinge,
 og alle de andre Fugle smaa
 dem Sorrig og Nød mon tvinge.

Nu Kragen sidder paa baren Kvist,
 ej mere den Høgen undte,
 og Uglen flyver i stor Uro,
 sig skjuler i Elletrunte.

Nu Viben med sin høje Top,
 hun dukker i Agerrene,
 og alle de Fugle, som kvad i Lund,
 nu tie kvær som Stene.

Der er nu Sorrig og Graad i Lund,
 hvor før var Fuglesange;
 mig ynkes over de Fugle smaa,
 de Dage dem gjøres saa lange.

Gud hjælpe og ham, den gamle Ørn,
 som flyver paa vilden Hede,
 han véd sig hverken Ly eller Læ,
 hvor han kan bygge sin Rede.
 Men Ørnen bygger i Fjældet ud.
 Folkevise.

24. Kristjan den fjerde.

Mel. af H. Rung.

Stemmer i, thi nu ville vi sjunge!
 Mens fjerde Kristjan var Konge,
 da krigede Svier og Daner
 alt efter de forrige Vaner.
 Og der gaar Dans paa vildene Hav —
 saa mangan en danser sig dér i sin Grav.

De mødtes engang og til Dysten
 ej langt ifra femerske Kysten;
 med Bosler af Jærn de trilled',
 om Lemmer og Livet de spilled'.

Da kom der fra Fjenden en Kugle,
 der gav baade Rifter og Bule.
 Omkring fløj saa vide de Splinter,
 det var en Salut uden Finter.

Da var der at skue et Under:
 slet ingen fornam sine Vunder;
 om Broder og Ven monne falde,
 for Kongen kun sørged' de alle.

Men daanet kun var han en Kjende,
han rejste sig brat over Ende.
Paa Sværdet han støttede Handen
og visked' sig Blodet af Panden.

„Frisk op! mine Søgutter flinke!
paa ny lader Lynene blinke!
paa ny lader Tordenen skralde!
paa ny lader Hagelen falde!“

Den faldt under Torden og Lynen,
mens Blodet løb Kongen i Brynen;
men, længe før Dag var udrunden,
den blodige Sejer var vunden.

End se vi paa Rosenborg Klædet,
som kongeligt Blod haver vædet.
To hundrede Aar ej udsletter
de kostbare purpurne Pletter.

Hvi skulde da Tiden hin stærke
udslette os Danskhedens Mærke?
Hvi skulde fra Vandet vi drives?
Hvi skulde paa Landet vi kives?

Tidsrøsten jo haver os vækket:
„Pur ud! alle Mand nu paa Dækket!
Formerer den trofaste Kjæde,
da kunne med Lyst I fremtræde.
Om der gaar Dans til Lands eller Vands,
da vinde I Sejerens straalende Krans“.
St. Blicher.

25. Tordenskjold.

Mel. af E. Hornemann.

Syng nu, Gutter smaa,
om en Viking ud af Vælten,
af de raske blaa,
Peter Vessel hed han Helten.
Svensken med lidt Skræk
husker ham med Grib og Tønder;
Norsken siger kjæk,
at han var en ægte Trønder;
Danmark har ej Pog
født af Bisper eller Bønder,
Vessel, véd han, slog
for gamle Danebrog.
Hurra, Hurra, Hurra!

Han var Kæmpe bold,
hvor med Kugler varmt der knaldes,
derfor Tordenskjold,
sagde Kongen, skal du kaldes!
Nu saa, svor han, skal
tordne jeg for Svenskens Øre!
og hans Tordenskrald
kunde Dynekilen høre;
som ubuden Gjæst
banked' han paa Gildesdøre,
gjorde selv saa bedst
for Danebrog en Fest.
Hurra, Hurra, Hurra!

Ja, han var polisk,
helst naar han bød Svensken Spiser;

thi han solgte Fisk
 gjerne dem til høje Priser.
 Marstrand mærked', at
 Ulkens Fisk var dyr min Sanden!
 han tog Revl og Krat,
 Karlsten med og Kommandanten,
 køs ham ud, det Skrog,
 da han nøled' ganske vranten,
 og paa Tind udslog
 den røde Danebrog.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Vi véd vel en Flok
 Streger, som kan ligne denne;
 det skal være nok,
 ellers faar ej Visen Ende
 skal vi synge om
 den, Dragonen fik paa Handen,
 og Kaptajnen, som
 Kuglen fik om Bord for Panden.
 Det gaar glædelig!
 sagde Tordenskjold selv anden,
 da han muntred' sig,
 vor Danebrog, for dig.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Som et Stjærneskud
 skred han over Nordens Bue,
 funkled', sluktes ud,
 blegned' paa en blodig Tue,
 dog ej slukkes kan,
 medens vi en Vimpel ejer,
 Heltenavnet, han

vandt paa Sø med dristig Sejer.
 Det skal for os staa
 stolt i Stavn, hvor Flaget vajer,
 naar som Gutter blaa
 for Danebrog vi slaa!
 Hurra, Hurra, Hurra!

C. J. Brandt

26. Danmarks Værn.

Mel. af P. E. Rasmussen.

Danmark, dejligst Vang og Vænge,
 lukt med Bølgen blaa,
 hvor de vakre danske Dreng
 kan i Leding gaa
 mod de tyske, Slaver, Vender,
 hvor man dem paa Tog hendsender.
 Én Ting fattes for den Have:
 Leddet er af Lave.

Bælt og Sund lod Gud indhegne,
 Daners Liv og Lyst,
 Bølgen alle vide Vegne
 værner om vor Kyst;
 ingen Sejler, som vil vinde,
 tør paa Danmark gaa i Blinde;
 fik i Stand vi Vangeledet,
 da var Marken fredet.

Melfar-Sund os Fyn beskytter,
 tryg staar Møens Klint,

ind til Gedsør ingen Rytter
 ride skal for svindt,
 Guldborgsund for Laaland gjenner,
 Øresund er Sjællands Tjener,
 saa har hver sit gode Lukke;
 end maa Jylland sukke.

Det var Ord af Dronning Thyre,
 ret kaldt Danebod,
 Kvinden, som ved Danmarks Styre
 sad med Mandemod:

„Kom, lad Gabet os tillukke,
 saa vi ej os lader pukke!
 Rose skal da af sit Bytte
 ingen Løbeskytte“.

Folkesang.

Virket rejstes — men er faldet
 i de tyskes Haand;

Thyra har os atter kaldet,
 vækker Fortids Aand.

Lad os bygge, lad os smedde
 for vor Have stærke Ledde,
 da skal Danmark med dets Lunde
 aldrig gaa til Grunde.

L. N. V. B.

27. Landsoldaten.

Mel. af E. Hornemann.

Den Gang jeg drog afsted,
 den Gang jeg drog afsted,

min Pige vilde med,
 ja, min Pige vilde med.
 Det kan du ej, min Ven!
 jeg gaar i Krigen hen,
 og hvis jeg ikke falder, kommer jeg nok hjem
 igjen.

Ja, var der ingen Fare, saa blev jeg her hos dig,
 men alle Danmarks Piger de stole nu paa mig;
 og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Min Fader og min Mo'er,
 min Fader og min Mo'er
 de sagde disse Ord,
 ja, de sagde disse Ord:
 naar dem vi stole paa
 i Krigen monne gaa,
 hvem skal saa pløje Markerne, og hvem skal
 Græsset slaa?

Ja, det er netop derfor, vi alle maa afsted,
 for ellers kommer Tysken og hjælper os dermed;
 og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Om Danebrog jeg véd,
 om Danebrog jeg véd,
 det faldt fra Himlen ned,
 ja, det faldt fra Himlen ned;
 det flager i vor Havn
 og fra Soldatens Favn,
 og ingen anden Fane har som den sit eget Navn.
 Og den har Tysken haanet og traadt den
 under Fod;

nej, dertil er vor Fane for gammel og for god!
 Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

For Pigen og vort Land,
 for Pigen og vort Land
 vi kæmpe alle Mand,
 ja, vi kæmpe alle Mand.
 Og ve det usle Drog,
 der elsker ej sit Sprog
 og ej vil ofre Liv og Blod for gamle Danebrog.
 Men kommer jeg ej hjem til min gamle Fa'er
 og Mo'er,
 da vil vor Konge trøste dem med disse her-
 sens Ord:
 Sit Løfte har han holdt, den tapre Landsoldat!
 Hurra, Hurra, Hurra!

P. Faber.

28. Sønderjylland.

Som: Hr. Peder kasted' Runer over Spange.
 Du skjønn Land med Dal og Bakker fagre,
 med grønne Enge og med gyldne Agre;
 med Kløfterne, hvor Bækken
 sig gennem Krattet snor,
 og langs med Vejen Hækken,
 hvor Fugleskaren bor!
 Skjønn Land! i din rige Have
 Mindets Blomst bor paa Heltegrave,
 Mindets Blomst!

En Kampens Pris din Dejlighed er vorden;
 en Bejler kom fra Syd og en fra Norden;
 den ene kom i Glansen
 af Rigdom og af Magt
 og bød dig Brudekransen
 og Herlighed og Pragt;
 fagre Ord talte han med Liste;
 fagre Ord mange Hjærter friste,
 fagre Ord!

Den anden rakte Haanden jævnt og stille
 og havde ikke mange Ord at spille;
 dog var der i hans Stemme
 den gamle, kjendte Klang,
 som ingen kan forglemme,
 der hørte den engang:
 det var Sang fra din Barndoms Dage,
 Minderøst om din Fryd og Klage,
 Minderøst!

Thi du er voxet af hans egen Stamme,
 og du er fostret af den fælles Amme,
 og før han lod dig fare,
 og før han dig forlod,
 før vilde han ej spare
 sit bedste Hjærteblod.
 Ej paa Skrømt fór hans Sværd af Skeden;
 tunge Slag drøned' over Heden,
 tunge Slag!

E. Lembeke.

29. Isted-Slaget.

Norsk Folkemelodi.

Det var en Sommermorgen
endnu før det blev Dag,
da yppedes paa Heden
et Holger-Danske-Slag;
da Sol stod op i Øster,
den næppe var at se,
og alle Fuglerøster
i Struben kvaltes de.

Det var paa Isted Hede
og saa i Øvre-Stolk
for gamle Danmarks Ære
da stred det danske Folk,
ja, for den danske Tunge
og for det danske Land
stred Heltene de unge
som gamle Hildetand.

Der faldt den gamle Nordmand,
den djærve Schleppegrell;
han regned' mer ej Kugler
end Hagl det haarde Fjæld!
Der faldt den bolde Læssøe
i Heltemanddoms-Aar,
og for den danske Løve
det var et Hjærtesaar.

Guds Fred med vore døde
i Danmarks Rosengaard!
Guds Fred med dem, som bløde
af dybe Hjærtesaar!

Vor Kjærlighed med alle,
de store og de smaa,
som vilde staa og falde
med Løven askegraa.

Grundtvig.

30. Danmarks Nød.

Som: Fredmanns Epist. Nr. 77.

Blev nu til Spot dine Tusendaars-Minder?
er dit Sværd nu brustent og plettet dit Skjold?
blev dine Mænd nu til klagende Kvinder?
trampe dine Fjender den sløjfede Vold?
er nu paa Sange din Bøgelund tom?
maa vi nu blues med Blikket mod Jorden
ved hver en Tone, der minder os om,
at du var Dronning i Norden? —

Svigtet af Venner og svigtet af Frænder, —
hver en Stjerne skjult i den bælgmørke Nat, —
Banneret baaret af famlende Hænder;
havde baade Himmel og Jord dig forladt?
Slangen, du fostrede selv ved din Barm,
frem af sin Hule sig snigende voved',
sløved' dit Værg og lammed' din Arm,
bøjed' i Støvet dit Hoved.

Skibet er strandet; — saa lad os da bjærge
rask igjennem Brændingen alt, hvad vi kan:
Viljen, der mægter vor Frihed at værgе,
Troskab indtil Døden mod Fædrenes Land,

levende Haab, der kan svinge vort Flag,
Fædrelandssind, der kan hvæsse vor Klinge, *
klippefast Tro paa den Fremtidens Dag,
der skal Gjenfødelsen bringe.

Lad os da vente og ikke forsage,
agte paa de varslende Tegn under Sky,
bære de tunge Forsmædelsens Dage, —
atter skal i Danmark en Morgen dog gry!
Kommer da Luftningen frisk over Strand,
ruller da vældig den vækkende Torden,
da skal du atter, mit Fædreneland,
løfte dit Hoved fra Jorden.

Da skal du se dine Sønner staa rede,
og da skal den hvislende, giftige Snog,
som nu tør frækt sig i Solskinnet brede,
flygte for dit Blik til den mørkeste Krog.
Da skal dit ældgamle Banner paa ny
vinke til Sejer de faa mod de mange,
og da skal atter blandt Sværdenes Gny
runge de frejdige Sange!

E. Lembecke.

31. I Sønderjylland.

Som: En dejlig ung Ridder.

Eja! hvor man nu tumler med Sønderjyders
Land,
Vildtysken han raser, saa meget som han kan,
alt dansk skal lægges øde og kvæles i sin Rod,
ej mer maa der synges om gamle Danebod.

Med Spydsod man flytter nu Grænseskjel og Ret,
det sorte bliver hvidt og det gode bliver slet,
med Ed og Tro man leger, som var den tyske

Gud

ej længer den samme, der gav det andet Bud.

I Aag spændes Bonden, og tvinges skal han til
at lade, som han ynder det grufulde Spil,
han Sprog og Sind skal skifte, alt som man
skifter Kjol',

og brat i Knæ han synke skal for den tyske Sol.

Men se, om han gjør det, om Danrigets Jord
ej bliver hans Hjem, og hans Blik vendt mod Nord,
se, om han Nakken bøjer for Aagets Jærn og

Bast,

om Haanden ikke holder om Danebroge fast.

Nej, tryk du kun, Tysker, saa meget som du kan,
den sønderjyske Bonde skal nok holde Stand,
den sønderjyske Bonde ej skifter Sind og Lød,
nej, dansk bli'r hans Hjærte, hans Fane hvid
og rød.

Og midt under Tyskerens Brasken og Slag
ser frejdig han dog frem mod den kommende Dag,
med Haand over Øjet han spejder imod Pol,
hvor Nordstjærnen blinker, der venter han sin
Sol.

Og vist skal den komme, giv Tid kun og taal,
alt længe fyldt til Randen er Urettens Maal.

snart Natten skal bortskride og Morgenens skal gry,
 og gamle Danmarks Rige, det fødes skal paa ny!
 K. Karstensen.

32. For Sønderjylland.

Som: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.
 Med dæmpet Hulken rinder Ejdreus Vover,
 og Thyras Vold har tabt sin Minderøst,
 lydløse Taager holde Vagt der over,
 og Vinden er som Suk fra Aanders Bryst;
 og vil en ensom Fugl i Dal og Enge
 sit gamle Hjem forlyste med en Sang
 og kvidre: „Danmark dejligst Vang og Vænge!“
 ak, paa dens Tunge dør den vante Klang.

Det er saa tyst! — Men daler Sol bag Høje,
 og Bonden flytter hjem sin trætte Fod,
 da gaar der store Syner for hans Øje,
 og stærke Toner juble ham imod,
 da blusser Bavnen fra de spredte Bakker,
 da knalder Skud paa Skud fra Grøft og Hegn,
 da kjender han de blaa Soldaterfrakker,
 da vifter Bøgens Gren som Sejerstegn.

Da ser han „Danebod“, den lyse Kvinde,
 da ser han „Folkedrotten“ højt til Hest,
 og alle de, han bærer bedst i Minde,
 forbi ham storme som en Nordenblæst;
 det pusler sælsomt her i Dødninghaven,
 hver Kriger rejser sig fra Hvilen sød;
 der gaar et Sagn: Den har ej Ro i Graven,
 hvis elskte end i Livet lide Nød.

Ej ræddes Bonden; stærke Tanker trænge
 sig i hans Hu, hvor Modet fast forgik;
 i Hjemmet har hans Viv ham ventet længe:
 der er han! hvilken Højhed i hans Blik!
 O Fædreland! o lyt til Bondens Tale,
 som Viv og Børn nu styrk dig ved hans Røst:
 „Snart kommer Dagen! alle Haner gale!
 selv Døden varsler Livet paa vor Kyst!“

Chr. Richardt.

33. De faldnes Minde.

Mel. af Hartmann.

Slumrer sødt i Slesvigs Jord,
 dyrekjøbt den blev ved eder!
 Sommeren sit Blomsterflor
 over eders Grave breder;
 Mindet flyver som en Fugl
 hen til Slesvigs grønne Vange,
 synger der fra Gravens Skjul
 ensomt sine simple Sange.

Ensomt; thi de brystne Blik
 ingen kjærlig Haand har lukket,
 ingen Ven jert Haandtryk fik,
 ingen hørte Afskedssukket.
 Men for Danmark Sukket lød,
 for dets Fremtid, for dets Lykke —
 hvil da sødt i Jordens Skjød,
 hvil da sødt i Gravens Skygge!

Skjøn er Døden, som I fik,
ingen skjønnere der findes —
derfor vil med vaade Blik
heller ej vi eder mindes;
men hvor danske Hjærter slaa,
og hvor danske Toner klinge,
skal med Stolthed store, smaa
Fædrelandets Tak jer bringe.

H. P. Holst.

34. De sønderjyske Piger.

Mel. af Hillebrandt.

De vog dem, vi grov dem en Grav i vor Have,
lagde dem ved Siden af den alfare Vej;
alle vore Blomster skal smykke deres Grave;
— sønderjyske Piger, I forglemme det ej! —
„Hvem gjemme vi vel ellers vore Kranse til!“
„— Søster, hvad er det, du siger? —“
„Lad Fjenden plukke Blomster derude, hvor
han vil, —
Nælder hos de sønderjyske Piger!“

De ligger og lytter i Jorden der nede,
lytter til hvert Fodtrin paa den alfare Vej;
lytter, om paa Landsmaal en Læbe vilde bede:
— sønderjyske Piger, I forglemme dem ej! —
„Og skulde vi vel have saa glemsomt et Sind!“
„— Søster, hvad er det, du siger? —“
„De døde har vi tegnet os i Hjærterne ind;
de bor hos de sønderjyske Piger!“

Men ak, de kan ængstes; thi Tiden den rinder,
 jævnde som Støvet langs den alfare Vej.
 Fjenden vil sig fæste de blegende Kvinder,
 — sønderjyske Piger, I forglemme jer ej! —
 „Nej! heller vi os vier til den døde Soldat!“
 — „Søster, hør efter, hvad vi siger!“ —
 „Ja, Gravsange synge, dertil ere vi parat —*
 Enker er de sønderjyske Piger!“

H. Drachmann.

35. Niels Ebbesen.

Egen Melodi.

Om Danemarks Kvide der lød en Sang
 saa sørgelig;
 der var ingen Konning i Danevang,
 men Borgerkrig;
 Dansken var fredløs i Skov og paa Hede,
 Herrer vi havde af Himmels Vrede,
 for Tyskerne reves om Danmark.

Det voldte en Konning saa svigefuld
 som Skum paa Vand;
 det voldte to Grever af Jættekuld
 i Holsterland;
 mange om Skylden og flere om Skaden,
 Fjenden paa Borgen og Falskhed paa Gaden,
 da Tyskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen var sig en Riddersmand
 paa Nørreris;

og aldrig forstummer i Hedeland
 den Herres Pris;
 han tog af Dage den kullede Greve,
 fri vilde han enten dø eller leve,
 da Tyskerne reves om Danmark.

Den kullede Greve drog op i Nør
 i Herrefærd;
 han rykkede frem, som han plejed' før
 med Ild og Sværd;
 Jyderne alle fra Randers til Ribe
 danse han bød efter Holsternes Pibe,
 for Tyskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen fór da i Harnisk brat
 for Landefred;
 han gjæstede Greven en Foraarsnat,
 og Sværdet bed;
 fri vilde han enten dø eller leve,
 Livet han tog af den kullede Greve,
 da Tyskerne reves om Danmark.

Forgangne er siden fem Hundred' Aar
 i Lyst og Nød;
 end Danebrog vajer, og Danmark staar
 i Aften rød. —

Kappes nu, alle Smaafugle i Lunden!
 nu er til Sang om Niels Ebbesen Stunden.
 — Lad Tyskerne græde for Danmark!
 Grundtvig.

36. „Slutter Kreds“!

Færøisk Folkesang.

Paaskeklokken kimed' mildt
fra den danske Kyst,
meldte over Lande
dog om saa haard en Dyst.
Slutter Kreds og staar fast, alle danske Mænd!
Gud han raader, naar vi fange Sejer igjen.

Listet var i Mulm og Nat
hid den tyske Hær;
knap de danske Dreng
fik Tid at spænde Sværd.

Aabent Bryst var Landeværn,
Mod var Mandeskjold;
Tysken maatte bygge
af egne Lig en Vold.

Kuglen peb, og Sværdet sang
til Kartovers Brag;
Tysken maatte lære
det danske Sprog den Dag.

Over Thyra's brystne Led
Blod i Strømme randt;
Tysken maatte købe
helt dyrt hvert Fjed, han vandt.

Vegen er for Overmagt
liden Flok tilsidst;
men af Danmarks Ære
den intet haver mist.

Blegnet er saa mangen Kind,
færre er de faa;
men for Danmarks Ære
vi end er nok at slaa.

Slutter Kreds og staar fast, alle danske Mænd!
Gud han raader, naar vi fange Sejer igjen.
C. Ploug.

37. Danmarks Forsvar.

Som: Vintren rasat ut.

„Hør dog, kjære Ven! hvad kan det nytte,
at du øver vilden Vaabenfærd?
kan en saadan Haandfuld Folk beskytte
Land og Rige mod en mægtig Hær?“
Saadan høres mangen en at tale,
som sig tykkes saare vis og klog,
helst naar han bereder sig til Dvale
i sin hyggelige Arnekrog.

Om det nytter, véd kun Gud alene,
men det véd jeg, at et andet Ord
lød fra dem, hvis Navn paa Bøvtastene
vidner end om Heltekraft i Nord.
Skal jeg sove roligt paa min Pude,
medens Danmark lægges under Aag,
sælges skal da først blandt gamle Klude
du, mit himmelfaldne Danebrog.

Ej jeg spørger om, hvad det kan nytte;
jeg kun gjør, hvad ej jeg lade kan,
øver Haand og Øje, at som Skytte
jeg kan værne om mit Fædreland.

Jeg vil være med, hvor Bøsser knalde
for at sprænge fremmed Trældoms Baand;
kan jeg da ej staa, saa kan jeg falde —
Liv og Død er jo i Herrens Haand!

Mads Hansen.

38. Opraab.

Som: Kong Kristjan stod ved højen Mast.

Staa fast, du lille Flok, staa fast
i Stormens Brag!

Alt knækket er din ranke Mast,
og Tovet sprang og Sejlet brast;
du slingrer under Vindens Kast
og Bølgens Slag;

du driver mellem Rev og Skjær,
og ingen Ankerplads er nær,
og intet venligt Morgenskjær
bebuder Dag.

Staa fast paa overskyllet Dæk
med sikker Fod!

En trofast Haand hinanden ræk!
Lad Stads og Fjas kun blæse væk!
Kast over Bord din Pengesæk,
men ej dit Mod!

Husk paa, du er en Vikingæt,
som ej tør blive ræd og træt,
mens end tilbage er et Bræt
af Skuden god.

Og har du ingen Lods om Bord,
som Kursen véd,

saa grib med egen Haand dit Ror
 og styr paa Stregen ret i Nord,
 saa er du i det rette Spor
 til Havn og Red.

Se op, som dine Fædre saa'!
 Imellem Skyer og Taager graa
 du ser den klare Stjerne staa,
 som ej gaar ned.

C. Ploug.

39. Bøn for Danmark.

Mel. af E. Hornemann.

Kongernes Konge! ene Du kan
 skjærme vort elskede Fædreneland!
 Herre, Du ene kan Sejren os forlene,
 værn om vort herlige og ældgamle Dan!

Slyng om os alle Enigheds Baand,
 send fra Din Himmel Begejstringens Aand!
 Følg Du i Fare den tapre lille Skare,
 løft over Hæren Din velsignende Haand!

Kjærlige Fader, lyt til vor Røst,
 Freden og Friheden smykke vor Kyst!
 Rigdommen følge med Snækken over Bølge,
 Marken velsigne Du med rigeste Høst.

Herrernes Herre, mægtig og stor,
 naadig Du høre vort bedende Kor!
 Herre, Du ene kan Sejren os forlene,
 værn om vort herlige og ældgamle Nord!

A. Recke.

40. Norden.

Mel. af H. Tofte.

Hvor de hvide Bræer skinne
 paa de mørke Fjældes Tinde;
 hvor de stride
 Elve skride
 gennem Dalens magre Jord;
 hvor de høje Graner suse,
 og i lave Bjælkehuse
 stærke, trygge
 Bønder bygge —
 er det skønne, stolte Nord.

Hvor de blanke Bølger blaane,
 hvor de grønne Bakker skraane,
 og de bløde
 Enge føde
 modig Ganger, rigen Hjord;
 hvor de gyldne Agre svømme,
 og om Bøgeskovens Drømme
 Nattergale
 føre Tale —
 er det samme skønne Nord.

Hvor det var en Leg at stride,
 hvor det var en Spøg at lide,
 hvor den kjække
 Vikingsnække
 skar i Havet røde Spor;
 hvor de dybe Draper runged'
 og af Folket, tusendtunget,

baarne siden,
trodsed' Tiden —
var det gamle, store Nord.

Hvor, af Aanden overvunden,
Seklers Tvedragt er udrunden,
hvor de Stemmer
Hjærtet gemmer,
mødes i et mægtigt Kor;
der, hvor Mindets Nordlys blinker,
og til Idræt Slægten vinker
Haabets fjærne
Morgenstjærne —
er det unge, frie Nord.

C. Ploug.

41. Svensk Folkevise.

Svensk Folkemelodi.

Idu gamla, du friska, du fjällhöga Nord,
Idu tysta, du glädjerika sköna!
Jag hälsar dig vänaste land uppå jord,
Din sol, din himmel, dina ängder gröna!

Idu thronar på minnen från förn stora dar,
Idå äradt ditt namn flög öfver jorden;
Jag vet, att du är och du blir, hvad du var;
Sack, jag vill lefva, jag vill dö i Norden!

R. Dybeck.

42. Høje Nord.

Mel. af J. Glæser.

Høje Nord, Friheds Hjem!
 Ej for Mørket til at true,
 men for Solen til at lue
 og for Liv til at gaa frem.
 Lad det bryde, lad det gjære!
 Stem ej Strømmen, taal dens Brag!
 den skal bære
 Grøde til en Sommerdag.

Høje Nord, Sangens Bo!
 — Ikke den, der dvalebinder —
 den, der tænder Glød paa Kinder,
 først gjør fri og saa gjør fro!
 Kald dit Kor fra Skovens Sale!
 Lær i Sky det Vinger slaa!
 Lær det dale
 dybest ned i Bondevraa.

Høje Nord, Haabets Borg!
 Hvor det op af Muldet vælder,
 hvor utrættelig det melder
 Vaarfryd efter Vintersorg.
 Nyn det ind i Drenges kjække,
 saa de le ad Jætters Larm!
 Lad det lægge
 Lys i Tanken, Staal i Arm.

Høje Nord, Kæmpehal!
 Det er Tid, at Kraften kjendes,
 det er Tid, at Sener spændes,
 Tid til Stigen eller Fald.

Kald paa Heltene, der blunde,
 saml i ét de skilte Raad
 og i Munde
 læg os Ordet, som er Daad!

C. Hostrup.

43. For Norden.

Som: Og det var i Aaret 1807.

En Skaal for det blinkende Søernes Baand,
 som folder sig om Sveriges Skulder;
 for Staalet, som fra Dybet voxer Helten i Haand,
 for Sangen, som med Fosserne ruller!
 og er der lidt pynteligt ved Gosserne der:
 det kommer af de nysselige Birketræer!

Svensken er os god,
 med ham vi blanded' Blod;
 Sverig har vi kjært;
 thi længe har vi lært:
 for „sanning och rätt“
 bliver Armen ikke træt,
 og Hjærtet har Brodersind mod Danmark.

En Skaal for den mægtige Højenlofts-Hal
 med Sneflokker tavlet og tjældet,
 hvor Nordlyset tænder i Tusendetal
 med Julelys Granerne paa Fjældet!
 og er der lidt stikkent ved Gutterne der:
 det kommer af de mange, mange Naaletræer!

Norsken er os god,
 med ham vi blanded' Blod;
 Norge har vi kjært;
 thi længe har vi lært,

at fjældbunden Mand
 har ej trælbunden Stand,
 men Frihed og Brodersind mod Danmark.

En Skaal for de Roser bag Klitternes Rad,
 som lunt mellem Lyngen sig dølger;
 en Skaal for hvert gyngende Aakandeblad
 til Ankers i Østersøens Bølger!
 og er der lidt mageligt hos Svendene her:
 det kommer af de skyggefulde Bøgetræ'r!

Danmark er vor Mo'er,
 vor egen dyre Jord!
 Sjælen i vor Røst
 og Slaget i vort Bryst!
 og sner det med Fjender,
 saa tør det med Blod,
 saa tit det gjælder Kampen for Danmark.

Ja, vel er der langt fra Ungdommens Bord
 til Fyrsternes kongelige Taffel,
 og vel er der langt til et sejrende Nord,
 og Treforken er kun en Gaffel;
 men dog skal der tændes en lysere Dag,
 da Kattegat skal lystre det nordiske Flag!

Vi er kun en Flok,
 men Folket kommer nok:
 derfor kun paa Vagt
 og altid uforsagt!
 og Skaal for de to
 bag den gyngende Bro,
 med dem vil vi kæmpe og sejre!

Chr. Richardt.

44. Nordens Enhed.

Mel. af B. Crusell.

Længe var Nordens
herlige Stamme
spaltet i trende
sygnende Skud.
Kraften, som kunde
Verden behersket
tyggede Sul fra
fremmedes Bord.

Atter det skilte
bøjer sig sammen,
engang i Tiden
vorder det et;
da skal det frie
mægtige Norden
føre til Sejer
Folkenes Sag.

C. Ploug.

45. Liv i Norden.

Mel. af Stunz.

Unge Gjenbyrds Liv i Norden!
Røst fra vore Fædres Grav!
Vil du styrre Verdens Orden,
bryde Aandens Baner af?
Vil du brede Oldtids Mørke
over Nutids klare Dag?
Vil du vække vilden Styrke,
Fordom, Had og Vaabenbrag?

Nej, du styrrer Tidens Slummer
for at vogte paa dens Tarv,
og du vrager tyske Krummer
for at løfte egen Arv.

Mens du kalder fromt tilbage,
frem du higer uden Sky;
mens du mindes gamle Dage,
herlig varsler du om ny.

Og du spænder Styrkebæltet
for at bane Aandens Gang,
for at slaa til Gavns af Feltet
graanet Uret, rusten Tvang:
og du vil med Auktors Hammer
smedde Ringen, Had har delt:
du vil samle Nordens Stammer
atter til et mægtigt helt.

Unge Gjenbyrds Liv i Norden,
Fortids-Røst og Fremtids-Syn!
rul fra Læberne som Torden!
tænd i Sjælene som Lyn!
trøst de bange, styrk de svage!
flok de stærke Mand ved Mand!
skab en ny, en evig Sage
om vort skønne Fædreland!

C. Ploug.

46. Dansk Nationalsang.

Mel. af D. L. Rogert.

Kong Kristjan stod ved højen Mast
i Røg og Damp;

hans Værge hamrede saa fast,
 at Gotens Hjælm og Hjærne brast;
 da sank hvert fjendtligt Spejl og Mast
 i Røg og Damp.

Fly, skreg de, hver som flygte kan,
 hvo staar mod Danmarks Kristian
 i Kamp?

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag:
 Nu er det Tid!

Han hejsede det røde Flag
 og slog paa Fjenden Slag i Slag;
 da skreg de højt blandt Stormens Brag:
 Nu er det Tid!

Fly, skreg de, hver som véd et Skjul,
 hvo kan bestaa mod Danmarks Juel
 i Strid?

O, Nordhav! Glimt af Vessel brød
 din tykke Sky;

da tyede Kæmper til dit Skjød;
 thi med ham lynte Skræk og Død,
 fra Valen hørtes Vraal, som brød
 den tykke Sky.

Fra Danmark lyner Tordenskjold;
 hver give sig i Himlens Vold
 og fly!

Du danskes Vej til Ros og Magt,
 sortladne Hav!

Modtag din Ven, som uforsagt
 tør møde Faren med Foragt
 og kjæk som du mod Stormens Magt,
 sortladne Hav!

og rask igjennem Sang og Spil
og Kamp og Sejer før mig til
min Grav!

J. Ewald.

47. Norsk Flagsang.

Mel. af L. M. Ibsen.

Mens Nordhavet bruser mod fjældbyggt Strand
og stolte Erindringer vækker
om Fædrenes Ry, som til fjærne Land
det bar paa de nordiske Snækker —
op, Nordmænd, sjunger til Harpens Slag
en Sang for Norriges unge Flag!

Du Blomster af Palmen paa Friheds Grund,
skjøn est du at skue trefarvet!
Det hvidene Kors i den røde Bund
det har du af Danebrog arvet;
men Hjærtebladet, det mørkeblaa,
af Frihedens Marv maatte først udgaa.

Fra Himlen faldt Danebrogsfanen ned,
blev Tvillinglandssnækkernes Smykke
og stod gjennem Sekler i Krig og Fred
omstraalet af Hæder og Lykke.
O, Flag for Norrig, stand evig saa!
mist aldrig dit Hjærteblads høje blaa!

Schwach.

48. Svenska folksången.

Mel. af O. Lindblad.

Ur svenska hjertans djup en gång
en samfäld och en enkel sång,
som går til Kungen fram.

Var honom trofast och hans ätt,
gör kronan på hans hjessa lätt,
och all din lit till honom sätt,
du folk af frejdad stam.

Du himlens Herre med oss var,
som förr du med oss varit har,
och lifva på vår strand
det gamla lynnets art igen
hos Sveakungen och hans män,
och låt din anda hvile än
utöfver Nordanland!

K. V. A. Strandberg.

49. Finsk Sang.

Mel. af Pacius.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
ljud högt, o dyra ord!

Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
ej sänks en dal, ej sköljs en strand
mer älskad än vår bygd i nord,
än våra fäders jord.

Vårt land är fattigt, skall så bli
för den, som gull begär,

en främling far oss stolt förbi;
 men detta landet älska vi,
 för oss med moar, fjäll och skär
 ett gull-land dock det är.

Vi älska våra strömmars brus
 och våra bäckars språng,
 den mörke skogens dystra sus,
 vår stjernennatt, vårt sommarljus,
 allt, allt, hvad här som syn, som sång
 vårt hjerta rört en gång.

Här striddes våra fäders strid
 med tanke, svärd och plog,
 här, här, i klar som mulen tid,
 med lycka hård, med lycka blid,
 det Finska folkets hjerta slog,
 här bars, hvad det fördrog.

O land, du tusen sjöars land,
 der sång och trohet byggt!
 Der lifvets haf oss gett en strand,
 vår forntids land, vår framtids land,
 var för din fattigdom ej skyggt,
 var fritt, var gladt, var tryggt!

J. L. Runeberg.

50. Norsk Fædrelandssang.

Mel. af Nordraak.

Ja, vi elsker dette Landet,
 som det stiger frem,

furet, vejrbidt over Vandet
 med de tusend Hjem,
 elsker, elsker det og tænker
 paa vor Fa'r og Mo'r
 og den Saganat, som sænker
 Drømme paa vor Jord.

Dette Landet Harald bjærged'
 med sin Kæmperad,
 dette Landet Hakon værged',
 medens Øjvind kvad;
 Olav paa det Land har malet
 Korset med sit Blod,
 fra dets Høje Sverre talet
 Roma midt imod.

Bønder sine Øxer brynte,
 hvor en Hær drog frem;
 Tordenskjold langs Kysten lynte,
 saa den lystes hjem.
 Kvinder selv stod op og strede,
 som de vare Mænd;
 andre kunde bare græde;
 men det kom igjen!

Norske Mand i Hus og Hytte,
 tak din store Gud!
 Landet vilde han beskytte,
 skjønt det mørkt saa' ud.
 Alt hvad Fædrene har kæmpet,
 Mødrene har grædt,
 har den Herre stille lempet,
 saa vi vandt vor Ret.

Ja, vi elsker dette Landet,
 som det stiger frem
 furet, vejrbidt over Vandet
 med de tusend Hjem.
 Og som Fædres Kamp har hævet
 det af Nød til Sejr,
 ogsaa vi, naar det bli'r krævet,
 for dets Fred slaar Lejr.

Bj. Bjørnson.

51. Svensk Fædrelandssang.

Mel. af Crusell.

Hell dig, du höga Nord!
 Hell dig, vår fosterjord!

Kraft och mod,
 lif och blod
 vi offra för din ära!

Hell dig, du fria strand!
 Hell dig, du hjeltars land!

Enighet,
 trofasthet
 är dina söners lära.

Hell er, I gamla berg!
 jätter med jern til märg!

Fjäll och haf
 aldrig slaf
 i Manhem skola bära.

Lefve, lefve, lefve vårt fosterland!

J. B. Cøster.

52. Holger Danske.

Mel. af Gebauer.

I alle de Riger og Lande,
 hvorhen jeg i Verden fór,
 jeg fægted' med aaben Pande
 for, hvad jeg for Alvor tror.

En Ørn var mit Hjælmemærke,
 paa Brynjen stod Korsets Tegn,
 paa Skjold bar jeg Løverne stærke
 i Hjerternes milde Hegn.

Naar Mænd jeg kasted' min Handske,
 opslog jeg min Ridderhjælm;
 de saa', jeg var Holger Danske
 og ingen formummet Skjælm.

Vil Dansken i Verden fægte,
 men dølger Aasyn og Navn,
 jeg véd, at hans Aand er ej ægte —
 jeg tager ham ej i Favn.

Ingemann.

53. Trofast Kjærlighed.

Mel. af Hartmann.

Nu skal det aabenbares,
 at gammel Kjærlighed
 i hver en Skærsild klares
 og er for Rust i Fred;
 for levende og døde
 kan Daners Hjerter bløde,
 men isne kan de ej.

End lever Kjærligheden,
 som aldrig skal forgaa,
 men klare sig heneden
 til Livet at forstaa,
 til klart Ham at begribe,
 der evig er i Live,
 som Kjærligheden selv!

Saa er da ikke brustet
 „Fuldkommenhedens Baand“,
 vor Kjæde er ej rustet,
 den bryder ingen Haand,
 men af hvert Led udspringer
 en Blomst med Fuglevinger
 til Gyldenaarets Krans.

Ja, Kjæden af Kjærminder
 man sagtens prise tør:
 jo stærkere den binder,
 des friere den gjør,
 jo længer den mon vare,
 des mindre staar den Fare,
 des gyldnere den bli'er!

Man længe nok maa sige,
 at Kjærlighed er blind,
 det bli'er dog Lysets Rige,
 hvor ret den strømmer ind,
 og han har aldrig levet,
 som klog paa det er blevet,
 han først ej havde kjær!

Fra Arilds Tid her inde
 vi elsked' „Liv og Fred“,

og hos vor Danekvinde
vi elsked' Kjærlighed,
saa er den Livets Gaade,
den sikkert bedst vil raade
fuldvoxne Danemænd!

Grundtvig.

54. For Kongen.

Som: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

Der er en hellig Kilde i vort Hjærte
med Kongelys omkring den stille Bred,
og disse Blomster er vor Troskabs Kjærte
og Kilden selv vor bedste Kjærlighed.

Hver Gang en Drot steg ned af Danmarks Trone
og drak af dette Væld i Folkets Barm,
da blev ham lettere den tunge Krone
og stærkere hans Vilje og hans Arm.

Og der er Lægedom i Kildens Vande,
thi Malmets Aarer flyde i dets Grund,
og den har Tilløb fra de dybe Strande,
og den kan aldrig tømmes til sin Bund.
Hver Gang en Drot steg ned til Folkets Hjærte
med aabent Saar, med ømt og trykket Bryst,
da fik han Ro og Lindring i sin Smerte,
og i sin Kummer fik han altid Trøst.

Vi fatte godt vor Konges dybe Smerte,
dhvad vi har tabt, det tabte ogsaa han;
nmen vi vil raabe: „Kom til Folkets Hjærte
og drik af Kildens Væld, Kong Kristian!

Og vi vil taalig hjælpes ad at lide,
til Saar og Nød og Kummer svinde hen;
og vi vil trolig hjælpes ad at stride,
til Sønderjylland vundet er igjen“.

Mads Hansen.

55. Dronning Dagmar.

Mel. af H. Rung.

Fra fjærne Lande kom hun, Dronning Dagmar;;
hun var saa ung, saa favr og fin,
talte med hver Mand mildt,
med Ridder og med Bonde,
med ringeste Gangerpilt!

Saa vandt de op de Silkesejl,
højt i den gyldne Raa,
saa fik de Bør saa blide
og lode til Danmark staa!

Og Kongen hende gik igjen,
da hun i Land blev sat,
og Bonden stod paa Stranden
og viftede med sin Hat.

Fra fjærne Lande kom hun, Dronning Dagmar!
H. Hertz.

56. Grundlovssang.

Mel. af C. Mortensen eller som: Vintren rasat ut.

Vaarens Budskab flyver over Lande,
Himlens Fugle juble det i Sky;

Folkets Stemmer sig med deres blande,
 som Naturen er det født paa ny.
 Endt er jo dets lange Vinterdvale
 under Enevældens nøgne Top;
 Sneen smelted' i de dybe Dale,
 gammel Vanes seje Is brød op.

Men hvad Høst os Vaaren vil forjætte,
 om hvert Skud vil trives, som den skød,
 om de svage Straa vil Kjærner sætte,
 og de hvide Blomster Frugten rød —
 ikkun han, som Sol og Regn afvejer,
 og tilskikker godt og ondt, det véd;
 men han giver ærlig Stræben Sejer
 og belønner mandig Trofasthed.

Vi vil haabe da, at Danmarks Tilje
 dækkes skal en Gang af gyldne Neg,
 maa vor Friheds Rug med kraftig Vilje
 værnes, medens den er grøn og veg.
 Den maa have Ly, naar Solen brænder,
 Ly mod Stormens Magt og Regnens Flod;
 den maa holdes ren, og flinke Hænder
 rykke alle Tidsler op med Rod.

Derfor vil med Haand og Mund vi love,
 Brødre, paa vor glade Foraarsfest:
 at vi fra vor Gjerning ej vil sove,
 men ta'e fat enhver, som han kan bedst!
 Vi vil vare paa Kong Fredriks Gave!
 vi vil pleje Sæden, han har lagt!
 vi vil efterlade Danmarks Have
 til vor Efterslægt i Sommerpragt!

C. Ploug.

57. Den danske Bonde.

Som: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

Den danske Bonde sad en Gang
som Herre paa sit Eje;
selvgiven Lov han lød, men Tvang
han ej sin Hals lod neje;
han værgede som Kæmpe bold
sit Land og egen Bo mod Vold
og løftede den Drot paa Skjold,
som Riget skulde raade.

Da kom en Tid, hvor Fogdens Pisk
hans Ryg i Furer pløjed';
da Sult og Nød sad ved hans Disk
og Trællesind ham bøjed';
da han sled Dagen hen i Ægt,
og Sløvhed letted' Aagets Vægt;
de sidste Skud af denne Slægt
var dem, der løb fra Kjøge.

Thi sildig bredte Kundskabs Dag
sig over Nordens Lande;
da lysned' det bag Bondens Tag,
da klaredes hans Pande,
da retted' han sin Ryg igjen
og kasted' rustne Lænker hen
og tog nu Plads blandt Danemænd,
som flokkedes paa Tinge.

Den danske Bonde sidder nu
i Folkets Raad med Ære;
med Skulder stærk og trofast Hu
han skal vor Frihed bære!

Han har ej svigtet, da det kneb:
 Ved Frederits og Isted skrev
 han selv med Blod sit Adelsbrev,
 og hædret skal han være.

C. Ploug.

58. Til Kvinden.

Mel. af Hillebrandt eller som Vikingebalk.

Vi har sagt det saa tit, og du véd det saa godt,
 du er mægtig, du Kvinde i Nord!
 du kan fængsle vort Sind, du kan trylle os blot
 med et Blik, med et eneste Ord.

Du har alt, hvad der drager os efter dig hen
 — det er næsten for ofte dig sagt —
 maa jeg sige dig, hvad du skal give igjen,
 og hvortil du skal bruge din Magt?

Du skal give din Broder, din Bejler, din Ven,
 du skal give din Brudgom, din Mand,
 du skal give det bedste, det kjæreste hen
 for at frelse dit Fædreneland.

Du skal opfostre Drengene med Sener i Arm,
 der for Danmark vil kæmpe og dø;
 du skal lægge den Sæd i Smaapigernes Barm,
 der skal bære det ædleste Frø.

Du skal værne om Sproget i Børnenes Mund,
 det er Moderens Maal, det er dit;
 som Guldharpernes Klang, som de Fugle i Lund
 skal det svinge sig mægtig og frit.

Du skal vogte de Sagn og den dejlige Sang,
vi i Arv efter Fædrene fik;
du skal lukke dit Hjærte for Trældom og Tvang
og din Dør for de fremmedes Skik.

Ja, jeg ser paa dit Blik, hvad saa ofte jeg saa',
hvad din Gjærning forlængst mig har sagt:
Du vil styrke vor Aand og vor Haand,
naar vi staa
for vort Land og vor Fane paa Vagt.
Mads Hansen.

59. Ungdommen.

Som: Mens Nordhavet bruser.

Jeg rutter med Glædens og Haabets Ord,
det Statsmanden aldrig kan døde,
den Stakkel skal lappe vor sprunkne Jord,
det er en fortrædelig Møje.
Mens bidsk han tygger sin tørre Negl,
saa flyver glad jeg for fulde Sejl.

Den dristige Flugt gjør ham stadig vred;
han jævner til venstre og højre,
hvad højt rager op, vil han trykke ned,
hver Kraft han tilbørlig vil tøjre.
Snart har han alting gjort tamt og ens,
men jeg, jeg er ham for let til Bens.

Han sidder belemret af Gods og Guld,
af Titler og Hensyn og Former;
jeg klæber ej fast ved det døde Muld,
bevinget mod Himlen jeg stormer.

Men hvad jeg ser fra den høje Tind,
det kalder gnavent han Hjærnespind.

Og raaber højt han paa Kløgt og Aar,
paa Ungdom og skuffende Løgne,
saa bøjer jeg mig for hans hvide Haar,
men tror ligefuldt mine Øjne.
Til Raad er Gubben en herlig Gjæst,
men unge Øjne de se dog bedst.

Ja, lidet jeg frygter for Stormens Hvin,
ej ændser jeg Vinterens Kulde;
jeg ser gennem Sneens det tætte Lin,
at Vaaren er vaagnet i Mulde;
jeg ler ad hele den kloge Flok,
og venter trøstig — den kommer nok.

C. Hostrup.

60. De unges Arbejde.

Som: Vift stolt paa Kodans Bølge.

Den Bonde, som vil lede
sin Avling med Forstand,
vil Jorden vel berede
med Plov og Harvetand;
men Hjærtet og dets Tanker,
skal det da ligge brak?
Det kunde bære Ranker,
men bærer knap en Stak!

Nej, ikke tør vi nøjes
med Pogens Pegepind,
men flittig maa der pløjes
og saas i villigt Sind,

og Furen, den maa trækkes
i Sandheds lige Spor,
og Sæden, der skal lægges,
er Kundskabs friske Ord.

Ja, Luft fra Sagatide
skal fylde vore Sejl,
mens vi mod Fremtid glide
ad Fortids stille Spejl,
med Folkesangens Kjerne
til sundt og dagligt Brød,
med Julenattens Stjerne
til Lys i Liv og Død.

Da skal med Ax og Lilje
alt godt af Hjærtet gro,
en dansk og kraftig Vilje
hos Kjærlighed og Tro.
Og naar det for os alle
er blevet morgenlyst,
skal vaagne Svende falde
til vaagne Brødres Bryst.

Chr. Richardt.

61. De ædles Æt.

Som: Saa vidt som Solens Straaler stige.

Udrundne er de gamle Dage
som Floder i det store Hav,
og hvor sig hviler nu den svage,
der fandt den stærke og sin Grav;
men lovet være Himlens Gud!
de ædles Æt dør aldrig ud!

Mens Graven kastes, Vuggen gynger,
 og Liv udsletter Dødens Spor,
 saa stedse sig igjen forynger,
 hver ædel Slægt i Syd og Nord,
 og Mindet, som Guds Miskundhed,
 forplanter sig i tusend Led.

Saa lad derpaa os Syn da fæste,
 hvad ædle kalde Livets Lyst!
 Ja, lad os kæmpe med de bedste
 og vove kjækt mod Død en Dyst!
 At byde den og Graven Trods
 kan med Guds Hjælp og lykkes os!
 Grundtvig.

62. Tonens Magt.

Svensk Folkemelodi.

Hr. Villemand og hans Mø saa pur,
 — Strængen er af Guld —
 de leged' Guldtavl i hendes Bur.
 Saa liflig leged' han for sin Jomfru.

Og hver Gang Guldtærningen randt omkring,
 da randt der en Taare paa Jomfruens Kind.

„Skjøn Jomfru, hvi er I saa sorrigfuld,
 og monne I græde for røden Guld?“

Hvad heller mon er det for Sadel og Hest,
 hvad heller for mig, at jeg har eder fæst?“

„Jeg græder slet ikke for Guld eller Hest,
 ej heller jeg græder, for I mig har fæst.

Jeg græder alene for Blidebro;
der sank til Bunds mine Søstre to“.

„I skal ikke græde for Blidebro;
I rider min Ganger med røde Guldsko“.

Den Jomfru hun red over Blidebro,
da snubled' hendes Ganger paa fire Guldsko.

Da snubled' hendes Ganger paa femten Guldsum,
og Jomfruen sank for den stridige Strøm.

Hr. Villemand gik sig for Strømmen at staa;
saa mesterlig kunde Guldharpen han slaa.

Han leged' med Lempe, han leged' med List;
ej rørte sig Fuglen og Løvet paa Kvist.

Han leged' med Styrke, han leged' med Gny;
det gjalded' i Bjerge, det runged' i Sky.

Da revnede Barken paa Birk og paa Eg,
og Hornene sprang af det brølende Kvæg.

Og saa slog han Harpen til Bunds i Harm,
at ud blæste Kraften af Troldens Arm.

Herop maatte Trollden af dyben Sø:
„Hold op med din Ringlen, her er din Mø“.

Hr. Villemand Sværdet uddrog fuldglad

— Strængen er af Guld —

og flakte saa Trollden hin arge midt ad.
Saa liflig leged' han for sin Jomfru.

Folkevisen.

63. Tabt og vundet.

Dansk Folkemelodi.

Prinsessen sad i Højeloft med Haanden under
Kind;
der kom saa favr en Gangerpilt og tittede derind.
For de spillede Guldtærninger.

„Og hør, du favre Gangerpilt, leg Tavlebord
med mig!“

„Men jeg har intet røden Guld at sætte ind
mod dig“.

„Saa sæt du ind din gode Hat, om ogsaa den
er graa,
saa sætter jeg min Perlesnor, tag den, om du
kan faa!“

Den første Gang Guldtærningen paa Tavlebordet
randt,
den Gangerpilt han tabte glat, og Jomfruen
hun vandt.

„Og hør, du favre Gangerpilt, leg Tavlebord
med mig!“

„Men jeg har intet røden Guld at sætte ind
mod dig“.

„Saa sæt du dine Hoser ind og dine Vandresko,
saa sætter ind jeg derimod min Ære og min Tro!“

Da næste Gang Guldtærningen paa Tavlebordet
randt,
da Jomfruen hun tabte glat, den Ungersvend
han vandt!

„Og hør, du usle Gangerpilt, skynd du dig
brat fra mig!
Guldborgen med den grønne Skov, den vil jeg
give dig“.

„Guldborgen med den grønne Skov, den faar
jeg, om jeg kan;
men jeg vil ha'e den Jomfru fin, jeg med Guld-
tærning vandt“.

Prinsessen stander i sit Bur og fletter sine Haar:
„Gud bedre mig, guldløkket Mø, for Fæstemand
jeg faar!“

„Og jeg er ingen Gangerpilt, om jeg end synes
saa;
jeg er den bedste Kongesøn, som Solen
skinned' paa“.

Prinsessen ser for Gangerpilt den Kongesøn
i Gaard;
med røde Roser fletter hun nu sine gule Haar.
For de spillede Guldteærninger.
Folkevisen.

64. Nordens vår.

Mel. af Lindblad.

Vintren rasat ut bland våra fjällar,
drifvans blommor smälta ner och dö,
himlen ler i vårans ljusa qvällar,
solen kysser lif i skog og sjö.
Snart är sommarn här; i purpurvågor,
gullbelagda, azurskiftande,

ligga ängarne i dagens lågor,
och i lunden dansa källorne.

Ja, jag kommer! helsen glada vindar
ut till landet, ut till foglarne,
att jag älskar dem, till björk och lindar,
sjö och berg, jag vill dem återse,
se dem än som i min barndoms stunder,
följa bäckens dans till klarnad sjö,
trastens sång i furuskogens lunder,
vattenfogelns lek kring fjärd och ö.
H. Säterberg.

65. Ved Lærkens Komme.

Egen Melodi.

Velkommen, Lærkelil!
Jeg véd ej Strængespil
saa sødt og rent og jublende saa vide,
som disse Tonedrag,
de glade Klokkeslag,
der ringer Vaaren ind ved Vintertide.

Du sværmer ikke vildt,
du kredser ikke snildt,
vil intet Rov i dine Brødres Vrimmel,
du flagrer ikke om,
men frejdig, frisk og from
du gaar den lige Vej fra Jord til Himmel.

Ej svimler du derved,
men daler trøstig ned,
ned til din Græstørv og din lille Mage;

i Højhed som i Fald
 du følger tro dit Kald
 og derfor har I vel saa glade Dage.

Du Troens rette Fugl,
 som bier kun paa Jul,
 og kun i Aarets Skumring holder inde,
 for saa med Jubelsang
 naar Rug er oven Vang
 at varsle højt om Vaarens lune Vinde.

Kom, lær mig Noder til
 det Haabets Strængespil,
 som tvinger dig før Gry at være vaagen,
 lær mig som du at se
 igjennem Mulm og Sne
 den Pinseglans, der dølger sig bag Taagen.
 Chr. Richardt.

66. Lær mig!

Mel. af Nutzhorn og Malling.

Lær mig, Nattens Stjerne,
 at lyde fast og gjærne
 ej at vige fra den Vej,
 Himlens Gud tilmaalte mig!
 Lær mig, Nattens Stjerne.

Lær mig, Markens Blommer,
 at bie paa min Sommer,
 midt i Verdens dybe Ve
 at spire under Vintersne!
 Lær mig, Markens Blommer.

Lær mig, golde Hede,
 du brune Lærkerede,
 nøjet med en fattig Høst,
 at huse Sangen ved mit Bryst!
 Lær mig, golde Hede.

Havets Bølgehære,
 lær mig mit Aag at bære
 og som I, naar Sol gaar ned,
 at spejle lidt af Himlens Fred!
 Lær mig, Bølgehære.

Lær mig, grønne Lunde,
 at skygge, om jeg kunde,
 hver, som kommer mig forbi,
 Ven og Fjende paa min Sti.
 Lær mig, grønne Lunde.

Chr. Richardt.

67. Livsoplysning.

Som: Det er saa yndigt at følges ad.

Hvad Solskin er for det sorte Muld,
 er sand Oplysning for Muldets Frænde,
 langt mere værd end det røde Guld
 det er sin Gud og sig selv at kjende;
 trods Mørkets Harme,
 i Straale-Arme
 af Lys og Varme
 er Lykken klar!

Som Solen skinner i Foraarstid,
 og som den varmer i Sommerdage,

al sand Oplysning er mild og blid,
 saa den vort Hjærte maa vel behage;
 trods Mørkets Harme,
 i Straale-Arme
 af Lys og Varme
 er Hjærtensfryd!

Som Urter blomstre og Kornet gror
 i varme Dage og lyse Nætter,
 saa Livsoplysning i høje Nord
 vor Ungdom Blomster og Frugt forjætter;
 trods Mørkets Harme,
 i Straale-Arme
 af Lys og Varme
 er Frugtbarhed!

Som Fuglesangen i grønne Lund,
 der liflig klinger i Vaar og Sommer,
 vort Modersmaal i vor Ungdoms Mund
 skal liflig klinge, naar Lyset kommer;
 trods Mørkets Harme,
 i Straale-Arme
 af Lys og Varme
 er Røsten klar!

Grundtvig.

68. Oplysningen.

Som: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.
 Er Lyset for de lærde blot
 til ret og galt at stave?
 Nej; Himlen under flere godt,
 og Lys er Himlens Gave,

og Solen staar med Bonden op,
slet ikke med de lærde,
oplyser bedst fra Taa til Top,
hvem der er mest paa Færde.

Oplysning være skal vor Lyst,
er det saa kun om Sivet;
men først og sidst med Folkerøst
Oplysningen om Livet;
den springer ud af Folkedaad
og voxer, som den vugges,
den straalet i vort Folkeraad,
til Aftenstjærnen slukkes!

Grundtvig.

69. Hans Tavsén.

Som: Hvad vindes paa Verdens vidtløftige Hav.

Paa Tave Bondes Ager ved Birkende By,
der gik en lille Plovdreng og sang under Sky;
han messed' som Klerken og drev paa treven Hest:
„Gud give, Hans Plovkjøring kunde blive Præst!“

Bag Ploven nikked' Bonden, han lytted' dertil:
„Hver Purk kan blive Bisp, naar Vorherre kun vil;
løb ej Morten Børup fra Plov og Bondehors?
nu tugter han Pilte til lærde Mænd i Aars“.

Det var hin lille Plovdreng fra Birkende By,
hans Navn fløj over Danmark med folkeligt Ry.
En dansk Morten Luther, han stred med Ordets
Sværd,
og sejred' med Aanden i Hjærtetfolkets Hær.

Ret aldrig nogen Plovkjøring drev det saa vidt,
han stoled' paa sin Gud, paa sig selv dog kun lidt;
den Dag han ej kæmped' med Modgang eller Nød,
han frygted' Guds Naade, som før ej til ham flød.

Den Dag de stolte Bisper i Fængsel blev bragt,
Guds Ord var paa Guds Alter af Bondehaand lagt.
Da Folket var frelst og udslukt det bitre Had,
Hans Tavsens i Ribe paa Bispestolen sad.

Men mer end alle Bisper i Danemarks Land,
hin Bondesøn han sørged' for Kvinde og Mand.
Ret aldrig hans Navn skal i danske Hjerter dø,
saa længe der ringer en Klokke over Ø.

Ingemann.

70. Livet.

Som: Nu ledet er min lille.

Vort Liv er ej en øde,
en mørk og skummel Sti.
Vel kan os Farer møde
og Skygger gaa forbi;
men Himlens Fugleskare
er med, vi frygte ej,
og over Stjærner klare
gaar Aandens lyse Vej.

Vort Liv er ej et Fængsel,
et evigt Slaveri.
Vel er her Nød og Trængsel,
men Aanden flyver fri,

og Kamp, men Sejr vi vinde,
thi Sejrens Gud er med;
kun ét kan Hjærtet binde,
og det er Kjærlighed.

Vort Liv er ej en Kjæde
af Sorg og Suk og Savn;
Guds Fred med Trøst og Glæde
vi fandt i Kirkens Favn.
Hvorfor da Hoved bøje
mod Jord i Grubleri?
Kast Blikket mod det høje
og slip din Sangfugl fri!

Og vil du Vejen finde,
hvor Lyset er at se,
hvor du kan Frihed vinde
og glemme al din Ve,
ét Valg dig kun er givet:
síg Ja til Herrens Ord!
Det Kilden er til Livet
i Himmel og paa Jord.

Mads Hansen.

71. Livet som en Sejlads.

Gammel Folkemelodi.

Hvad vindes paa Verdens vidtløftige Hav?
O, tusende Farer i skummende Trav!

Man véd kun to Havne,
bekjendte af Navne,

den ene vor Vugge, den anden vor Grav.

Fra Vuggen til Graven maa krydses omkring
 blandt Haabets og Frygtens de stridige Ting:
 snart vippe vi oppe
 paa Bølgernes Toppe,
 snart nærmes vi Grunden i flyvende Spring.

Her fristes Ustadigheds Ebbe og Flod,
 én Vagt er saa ond, som en anden er god;
 hver Time i Glasset,
 hver Streg paa Kompasset
 forandrer, forhøjer, fornedrer vort Mod.

Saa hidser en Medbør det nedrige Sind,
 ja puster i Hjærtet Dumdristighed ind;
 vil Farten kun føje
 vor Attraa, vort Øje,
 strax blæses vi op af en ønskelig Vind.

Saa slipper Frygtagtighed Roret i Hast,
 naar Forstavnen dukker for Bølgernes Kast;
 naar Vindene suse
 og Vandene bruse,
 saa skrækkes vi strax for en knagende Mast.

Dit Forsyn, o Fader! det fører os hjem,
 det styrer saa sikkert, hvor Søen er slem;
 vor Gisning kan fejle,
 hvor vi end vil sejle,
 selv stagner vi mere tilbage end frem.
Ambrosius Stub.

72. Frimodighed.

Mel. af Nutzhorn.

Altid frejdig, naar du gaar
Veje, Gud tør kjende,
selv om du til Maalet naar
først ved Verdens Ende!

Aldrig ræd for Mørkets Magt!
Stjærnerne vil lyse!
Med et Fadervor i Pagt
skal du aldrig gyse.

Kæmp for alt, hvad du har kjært!
Dø, om saa det gjælder!
Da er Livet ej saa svært
Døden ikke heller!

Chr. Richardt.

73. Frit Mod.

Mel. af Mortensen.

Løft dit Hoved, du raske Gut!
om et Haab eller to blev brudt,
binker et nyt i dit Øje,
strax faar det Glans af det høje.

Løft dit Hoved og se dig om!
Noget er der, som raaber: Kom! —
Noget med tusende Tunger,
som om Frejdighed sjunger.

Løft dit Hoved! thi i dig selv
 blaaner ogsaa et udstrakt Hvælv,
 hvor der med Harper klinger,
 jubler, toner og svinger.

Løft dit Hoved og sjung det ud!
 aldrig kuer du Vaarens Skud;
 hvor der er gjærende Kræfter,
 skyder det Aaret efter.

Løft dit Hoved og tag din Daab
 af det høje, straalende Haab,
 som over Verden hvælver
 og i hver Livsgnist skjælver.

Bj. Bjørnson.

74. Holger Danskes Sang om Livet.

Mel. af J. Jørgensen.

Jeg saa' kun tilbage. Mig Livets Lyst bortklang,
 da toned' mig i Sjælen saa trøstelig en Sang:
 Se frem, men ej tilbage! — Hvad Hjærtet attraar,
 maaske dog engang under Solen du naa'r.

Lad Bølger bortrulle, lad Løvet flagre hen!
 rask bruser dog Strømmen, frisk Skoven staar
 igjen.

Lad Solen formørkes og Maanen tage af!
 dog Sol og Maane stiger fuldkarsk over Hav.

Lad rulle det svundne i Tidernes Elv!
 det Liv, der ej bortfarer, er Sjælen dog selv.
 Har Sjælens Liv ej Ende, saa er der ingen Død,
 og vi er dog saagodtsom i Paradiset født.

Der springer en Kilde ved Livstræets Rod,
i Verdenshavet strømmer Udødeligheds Flod,
og Havet ej ældes, og Jordens grønne Ø
hver Sommer staar forynget i livsgrønne Sø.

En Draabe kun af Kilden, hvorførst den udsprang!
en Blomst kun af Grenen, hvor Livets Æbler
hang!
og Haaret aldrig graaner, og Sindet bli'er ej
tungt;
men Hjærtet gløder evig lyksaligt og ungt.

Hvor Livskilden springer, didhen staar min Hu.
Hvor Livstræet blomstred', der blomstrer det
endnu.

Se frem, men ej tilbage! — Hvad Sjælen attraar,
maaske dog engang under Solen du naa'r.

Men naa'r under Solen ej Sjælen, hvad den vil —
saa er der andre Sole og andre Stjærner til.
Og slukkes alle Sole og Stjærner engang —
dog Livets Kilde springer, hvor evig den sprang.
Ingemann.

75. Den hemmelighedsfulde Port.

Mel. af W. E. L. Pio
eller som: Lær mig, o Skov, at visne glad.

Paa denne Verdens Grænsemur
Lønporten til en ny Natur
paa skjulte Søjler hænger.
Hvert Øjeblik, som Pulsen slaar,
en Sjæl igjennem Porten gaar,
og ingen ser den længer.

Hvert Fodtrin gaar mod Muren frem,
 og altid Porten staar paa Klem,
 dens Hængsler altid knirke;
 Gravmørke strømmer fra den ud,
 dog gennem Mørket sender Gud
 en Straale fra sin Kirke.

Den Straale kun til Øjet naa'r,
 hvor Sjælebørneskaren staar
 som Juleaften hjemme,
 og stirre trøst paa lukte Dør,
 der, hvad de aldrig skued' før,
 til herligst Stund skal gemme.

Gik Fader alt ad Døren ind,
 gik Moder ind med Slør om Kind,
 gik Søster selv og Broder —
 forsvandt de alle uden Lyd,
 de smaa dog véd, der bliver Fryd
 hos Fader og hos Moder.

Og aabnes Døren helt til sidst,
 saa véd de, Jesusbarnet vist
 har bragt dem Julegave —
 saa se de — hvad de tro'de før —
 vidunderlig bag aabne Dør
 staar Juletræets Have.

Ingemann.

76. Bryllupssang.

Mel. af Weyse.

Det er saa yndigt at følges ad
for to, som gjerne vil sammen være;
da er med Glæden man' dobbelt glad
og halvt om Sorgen saa tung at bære.

Ja, det er Gammen
at rejse sammen,
naar Fjederhammen
er Kjærlighed!

Det er saa hyggeligt allen Steds,
hvor smaa og store har ét i Sinde,
og det, som drager det store Læs,
i Hjertekamret er inderst inde.

Ja, det er Gammen
at holde sammen,
naar Ja og Amen
er Hjærtets Sprog!

Det er saa herligt at stole paa,
vi har en Herre, som alting mægter;
han os ej glemmer, naar vi er graa,
hans Naade rækker til tusend Slægter.

Ja, det er Gammen,
at allesammen
er Ja og Amen
Guds Naades Ord!

Det er vemodigt at skilles ad
for dem, som gjerne vil sammen være,

men, Gud ske Lov! i Vorherres Stad
for evigt samles de hjærtenskjære!

Ja, det er Gammen
at leve sammen,
hvor Ja og Amen
er Kjærlighed!

Hvert Ægtepar, som med Kjærlighed
i Jesu Navn holder Bryllupsgilde,
skjønt alt i Verden gaar op og ned,
skal finde tidlig og finde silde:

Det er dog Gammen
at sidde sammen,
hvor Arneflammen
er Kjærlighed!

Grundtvig.

77. Til Brud og Brudgom.

Som: Fædreneland ved den bølgende Strand.

Fuglenes Sang
gjennem Skov og i Vang —
eller Blomsternes Duft
i den solklare Luft —:

nævn kun alt, hvad der fryded' dit Hjærte,
hvad der dulmed' dit Savn og din Smerte;
kan vel noget med Kjærlighed lignes,
naar af Herren den naadigt velsignes!

Intet er dog
som det Kjærligheds Sprog,
der af Kvinde og Mand
ret begribes kun kan,

som det føres, saa lønligt og stille,
 som det strømmer fra Hjerternes Kilde,
 thi naar Mand og naar Kvinde de mødes,
 da først Livet for begge forsødes!

Underligt maa
 tit vort Levnedsløb gaa:
 snart i Tvivl, snart i Tro,
 snart i Magsvejrets Ro

før det føres med Fryd til det Møde,
 da vort Hjærte maa svulme og gløde, —
 da den Livstraad af Herren selv tvindes,
 hvorved tvende til Enhed forbindes.

Er det ej sandt,
 I fornemme det grandt,
 Gud har ført eders Sag
 lige til denne Dag,

da som Brud og som Brudgom I træde
 frem iblandt os med Smil og med Glæde —:
 thi kun han eders Hjærter har ledet,
 som vi saa' det, til Højalterstedet.

Fjærnt fra og nær
 har vi samlet os her
 for at byde „Guds Fred“,
 nu I drage afsted

ud paa Livshavets gyngende Bølger —
 tag vor Hilsen — den med eder følger —:
 „I endnu har det bedste tilbage,
 det er gjemt hos „den Gamle af Dage“!“

L. N. V. B.

78. Et kjærligt Ord.

Egen Mel.

Et kjærligt Ord gjør Hjærtet saa godt,
naar Verden larmer og støjer
i flygtig Glæde, og alt ser ud,
som Livet var bare Løjer.

Et kjærligt Ord fra et Vennebryst
gjør godt i det lidende Hjærte,
naar Sukket knap kan trænge sig frem,
og Brystet er ømt af Smerte.

Et kjærligt Ord er det bedste, jeg véd,
næst Troens salige Glæde;
hvor begge bo under samme Tag
er Lykken rigtig til Stede.

Mads Hansen.

79. Mødes og følges.

Som: Fremad er Verdens vilde Røst.

Mødes og skilles er Verdens Gang
her under de skiftende Tider;
mødes og følges er Hjærtets Trang
indtil det mod Maalet lider.

Om end vi mødtes saa tit helt fro
med Venner fra vester og øster,
sjældent vi fandt dog en Ven saa tro,
vi fulgtes trods alle Røster.

Hjærtet begjærer dog slig en Ven
og kan ikke nøjes med mindre,
én, der i Kjærlighed gav sig hen
og ikke vor Livsvæxt vil hindre.

Mødtes med Vennen vi da saa godt,
at Hjærterne smeltede sammen,
driver og Verden end dermed Spot,
vi følges i Alvor og Gammen.

J. Schjørring.

80. „Farvel“ og „Velkommen“.

Mel. af A. Winding.

Nødig sige vi „Farvel!“
men „Velkommen!“ o, hvor gjerne!
Har vi rigtig kjær en Sjæl,
er den nær dog i det fjærne.

Mødes Blik med Blik ej mer,
er de kjære Smil bortfløjne,
Blik og Smil, som ingen ser,
mødes dog med Sjæleøjne.

Morgensol, gjenlys i Kvæld!
Ungdom! lev i Alderdommen;
Aanden i hvert skjønt „Farvel!“
gjemmer dog et sødt „Velkommen!“

Ingemann.

81. Hjemmet.

Mel. af H. R. Bishop.

Om Glæder end betegned'
 hvert Fjed vi vandre frem,
 dog Længsel Sjælen fylder
 ved Tanken om vort Hjem, —
 og aldrig du i Verden vil finde noget Sted,
 hvor som i Barndoms Egne dit Hjærte føler Fred.
 Hjem! Hjem! mit kjære Hjem!
 Nej ingen, ingen Plet er skjøn som du, mit Hjem!

Landflygtig jeg mod Hjemmet
 igjennem Taarer ser; —
 ak! skal min elskte Hytte
 jeg aldrig skue mer!
 Sødt Fuglene dersynge med den mig kjendte Røst,
 der atter Fred neddaled' i sorgopfyldte Bryst.
 Hjem! Hjem! mit kjære Hjem!
 Nej ingen, ingen Plet er skjøn som du, mit Hjem!

Fra Himlen stiger Sjælen
 til Jordens Dale ned,
 men aldrig kan den glemme
 sin Himmels Salighed;
 med Anelsernes Længsel i Bøn den hæver sig,
 at komme dog tilbage til tabte Himmerig.
 Hjem! Hjem! Saligheds Hjem!
 Hvad ejer Jord saa skjønt som du, mit sande
 Hjem!

Efter det engelske ved N. Faber.

82. „Fremad“ og „Hjemad“.

Egen Mel.

„Fremad!“ er Verdens vilde Røst
 med Damp og med Vind til Vinge.
 „Hjemad!“ er Hjærtets milde Trøst,
 den hvisker saa ømt herinde.

„Fremad til Ære!“ er Verdens Raab,
 mens Bølgen mod Stavnen bruser.
 Hjemme at være er Hjærtets Haab,
 som Sjælen igjennem suser.

Hjemme at være paa kjendte Strand,
 hvor Savnet til Dels kan stilles;
 hjemme at være i Livets Land,
 hvor aldrig mere vi skilles.

Hjemme at være, hvor Sol og Sky
 gaar ned bag de vante Tinder —
 hjemme at være i Himmelby,
 hvor Solen evindeligt skinner.

Derfor skal Savnets tunge Tid,
 som friste vi maa hernelen,
 smelte som Sne for Solen blid
 ved Haabet om Gjensynsglæden.

Derfor kun fremad i Jesu Navn,
 saa gaar det og hjemad tillige,
 da er hver Glæde og hvert et Savn
 et Trin paa vor Himmelstige.

O. Arvesen.

83. Giv Tid!

Mel. af H. Rung.

I Sne staar Urt og Busk i Skjul,
 det er saa koldt derude;
 dog synger der en lille Fugl
 paa Kvist ved frosne Rude.

Giv Tid, giv Tid! — den nynner glad
 og ryster de smaa Vinger —
 Giv Tid! og hver en Kvist faar Blad!
 Giv Tid! — hver Blomst udspringer.

Giv Tid! og Livets Træ bli'er grønt,
 maa Frosten det end kue;
 giv Tid! og hvad du drømte skjønt,
 du skal i Sandhed skue.

Giv Tid! og Aandens Vinterblund
 skal fly for herlig Sommer;
 giv Tid! og bi paa Herrens Stund!
 — Hans Skjønhedsrige kommer.

Ingemann.

84. Det gode Syn.

Norsk Folkemelodi.

Jeg saa' Ham som Barn med det solrige Øje
 i Regnbuens Glans paa de hjemlige Høje,
 Han kyssed' min Kind, og vi legte med Stjerne,
 mens Korset stod skjult mellem Løv i det fjærne.

Jeg saa' Ham som Yngling i Livskraftens Morgen,
 da Aanden fløj højt imod Kjærligheds-Borgen,
 Han vinked' min Sjæl, og jeg glemte det lave,
 Hans Ild kasted' Glans paa Forkrænkelsens
 Grave.

Jeg saa' Ham som Mand i den modnede Sommer,
 da Synderen skjælv for den hellige Dommer,
 da Hjærtet slog tungt og min Isse var sænket,
 og Dødstanken strængt havde Livsmodet lænket.

Først da fik jeg kjende Hans salige Naade,
 først da løstes Korsets, Forsagelsens Gaade,
 først da lærte Hjærtet at favne den Byrde,
 som Han mig har rakt, den forbarmende Hyrde.

Først da har jeg sagt Ham, hvad før jeg ej vidste,
 at Han er den første og bliver den sidste,
 først da har jeg sagt Ham, at Ham vil jeg følge
 i Liv og paa Dødens den rullende Bølge.

Først da har jeg sagt Ham, til Ham vil jeg ile,
 som grædende Barn ved Hans Bryst søge Hvile;
 hos Ham vil jeg mig og min Usælhed skjule.
 Kun da fri's jeg ud af Fortabelsens Hule.

Og én Gang jeg ser Ham, naar Lyset nedbrænder,
 da strækker jeg mod Ham de segnende Hænder,
 naar Hjærtet staar stille og Øjet vil briste,
 da hilser jeg Ham med et Smil, med det sidste.
 V. Birkedal.

85. Trøst i Trængsel.

Folkemelodi.

Jeg fik en Trøst, da Byrden tungest laa,
 mit vaade Blik et dejligt Billed' saa';
 jeg spurgte: „Gud! hvi bøjer Korset ned?“
 Et Svar Han gav, som skjænked' Hjærtet Fred.

Det Kors, det er et Favntag jo saa ømt,
 et Favntag, hvorom Verden ej har drømt,
 det taler om, du vandt et Barnenavn,
 det ejer Hvile blød trods Saar og Savn.

Et Favntag! ja, nu skuer jeg det grandt,
 et Favntag Barnet hos sin Fader fandt;
 naar Han den spæde trykker til sin Barm,
 da hviler Barnet i sin Faders Arm.

Da kan det ske, den stærke Kjærlighed
 omfavner fastere end selv den véd,
 og Barnet ømmer sig og græder smaat,
 skjønt Kjærligheden mente det saa godt.

Ja jeg er svag, derfor jeg fældte Graad,
 da Korset saared' med sin stærke Braad;
 mit Kjød gjør ondt, men Aanden takker til,
 at Du, min Fader! saa mig favne vil.

Saa vil jeg rolig ligge ved dit Bryst,
 og lulle Sjælen ind ved denne Trøst:
 Du elsker mig, selv om mit Hjærte brast
 i Korsets Favn — Du, Fader, favner fast.

Dog beder jeg: Min Sjæl er syg og mat,
 send Livets Roser mig i Smertens Nat;
 skal Korsets Favntag end mig bøje ned,
 lad mig dog smage, det er Kjærlighed.

V. Birkedal.

86. Luk op!

Som: Jeg véd et lille Himmerig.

Der skinner en Sol i Lys og Løn,
 hvor Aand og Mund har Mæle,
 som Fugle smaa, naar Skov er grøn,
 da kvidre Barne-Sjæle.

Vorherre højt i Himlen bor,
 og der er godt at være;
 paa Englevinger her hans Ord
 fra Himlen Bud os bære.

Og hvor Guds Ord det lukkes ind,
 det lejrer sig og sjunger:
 Guds Fred bliv Lys i Sjæl og Sind!
 bliv Sang paa Folketunger.

Saa luk da op nu Port og Dør
 for Herrens Ord i Skare!
 saa de saa tæt som aldrig før
 her ind og ud maa fare.

Luk op i en lyksalig Stund
 dig for Guds Ord hvert Øre!
 og luk dig op, du Folkemund,
 med Ord, som du kan føre.

Ja tal kun sandt om smaat og stort
 og jævnt om alt det høje;
 thi godt er alt, hvad Gud har gjort
 og klart Guds barnets Øje.

Grundtvig.

87. Guds barnets Gjerning.

Mel. af Weyse.

Til vor lille Gjerning ud
 gik vi smaa fuldglade;
 Viljen saa' den kjære Gud,
 hjalp os, som vi bade.
 Nu er Dagens Lys udslukt,
 lukt er snart vort Øje.
 Giv vor lille Gjerning Frugt,
 Fader i det høje.

Du, som viser Dag og Nat,
 Sol og Stjærner Veje!
 Livets underfulde Skat
 gav Du os i Eje.
 I hver Barnesjæl paa Jord
 har Du lagt en Kjærne
 til en Blomst med himmelsk Flor
 herlig som en Stjerne.

Lad den Kjærne underfuld
 voxe i vort indre,
 naar der skinner Sol paa Muld,
 og naar Stjærner tindre!

Lad det Frø opvoxe smukt
 med Din Børnevrimmel
 til at bære evig Frugt
 i din høje Himmel.

Ingemann.

88. Guds barnets Hvile.

Mel. af N. Loft.

Jeg véd en dejlig Have,
 hvor Roser staa i Flor;
 dem skabte Gud til Gave
 for sine Børn paa Jord.

Guds Børn med Tanker fromme,
 med øm og kjærlig Sjæl,
 faa Lov til der at komme
 og plukke Roser selv.

Jeg lukke vil mit Øje
 med Bøn af ydmygt Sind:
 Gud Fader i det høje,
 luk mig i Haven ind!

Efter L. Budde.

89. Ved Solopgang.

Mel. af Weyse.

Lysets Engel gaar med Glans
 gennem Himmelporte.
 For Guds Engles Straalekrans
 flygter alle Nattens Skygger sorte.

Sol ser over Verden ud
 med Guds Lys i Øje.
 Se! Vorherres Sendebud
 gaar paa gyldne Skyer i det høje.

Englen spreder over Jord
 Glansen fra Guds Himmel;
 i sin Kaabes Straaleflor
 favner han Alverdens glade Vrimmel.

Sol ser ind i Slot og Vraa,
 ser paa Drot og Tigger,
 ser til store, ser til smaa,
 kysser Barnet, som i Vuggen ligger.

Os han ogsaa favne vil,
 Englen i det høje;
 os han ogsaa smiler til,
 Englen med Guds Himmelglans i Øje.

Os har og Vorherre kjær,
 ingen Sjæl Han glemmer;
 i hvert Solglimt Gud er nær
 og vor glade Morgensang fornemmer.
 Ingemann.

90. Morgensang.

Mel. af Barnekow.

Morgenstund har Guld i Mund;
 for Natten Gud vi love.
 Han lærte os i Jesu Navn,
 som Barnet i sin Moders Favn
 vi alle sødt kan sove.

Morgenstund har Guld i Mund;
vi til vort Arbejd' ile,
som Fuglen glad i Skov og Vang
udflyver med sin Morgensang
gjenfødt ved Nattehville.

Morgenstund har Guld i Mund;
og Guld betyder Glæde,
og glædelig er hver en Dag,
som leves til Guds Velbehag,
om end vi maatte græde.

Gaa da frit enhver til sit
og stole paa Guds Naade!
Da faa vi Lyst og Lykke til
at gjøre Gavn, som Gud det vil,
paa allerbedste Maade.

Sol opstaar og Sol nedgaar,
naar den har gjort sin Gjerning.
Gud give os at skinne saa,
som Himmellys, skjønt af de smaa;
da randt for os Guldtaeruning!
Grundtvig.

91. Aftenstemning.

Italiensk Mel.

Fuglen sit Øje lukker
sætter sig trygt til Ro,
drømmer, mens Stormen sukker
hult om dens høje Bo.

Blomsten sit Hoved sænker
 sagte mod Jordens Bryst,
 drømmer, mens Bølgen stænker
 Skum om den høje Kyst.

Værker dit Øje, luk det
 trygt som hin Fugl paa Kvist;
 tynger dit Hoved, duk det
 sagte som Blomsten hist.

Stormen, lad den kun fnyse!
 Bølgen, lad den kun gaa!
 Drømmenes Kyst den lyse
 kan de dog aldrig naa.

Chr. Juul.

92. Kvæld og Gry.

Mel. af Ant. Nielsen og Jørg. Malling.

:|: Ved Solbjærgslag, :|:
 naar Vinden aander de køle Drag,
 naar Lunden glinser i Fyrstedragt,
 naar Himlen straalere i gylden Prag,
 naar Sol tilvinker al Verden brat
 et mildt Godnat.

:|: Ved Solbjærgslag, :|:
 da toner Lunden af Fugleslag,
 og det er Solens, det varme Bryst,
 der synger Afsked med Fuglerøst;
 dens Vemod tolker i Aften sval
 en Nattergal.

:|: I Morgengry, :|:
 da stiger Solen igjen paa Sky.
 Nu hilser Livet paa ny sin Ven,
 hans Smil nu lyser til Daad igjen,
 og paa sin Ligvogn da ruller bort
 den Nat saa sort.

:|: I Morgengry, :|:
 ved fattigst Hytte i fattig By,
 der priser Spurven sit ringe Kaar,
 at Barnehjærter ham godt forstaar;
 af Kvidder og Jubel der paa éngang
 bli'er Morgensang.

I Morgengry,
 ved Aftensky
 Gud Faders Naade er altid ny;
 han giver Kræfter den lange Dag
 til Kæmpedaad og til Fugleslag,
 og ved hans Hjærte vi slumre ind
 til Dagens Skin.

Anton Nielsen.

93. Dag og Aften.

Mel. af J. Mallong eller som: Dagen gaar med
 raske Fjed.

Dagen gaar saa langsomt hen,
 volder Slid og Møje;
 Aften er en kjærlig Ven,
 Stjærnen er dens Øje.

Dagen spreder Tanker ad,
vidt og bredt dem sender;
Aften samler Hjærtet glad
med dets bedste Venner.

Dagen viser Øjet om
rundt i Jordens Dale;
Aften vender Øjet from
op mod Himlens Sale.

Dagen bruger travl sin Tid
for det ny at samle;
Aftenstunden stille, blid
sysler med det gamle.

Dagens spredte Farveskær
ser os le og græde;
Aftensuk er ofte værd
mer end Dagens Glæde.

Dagen lider ingen Drøm,
taaler ingen Stjerne;
Aften vinker Sjælen øm
til det elskte fjærne.

C. Wilster.

94. Aftenen i Hjemmet.

Som: Det er saa yndigt at følges ad.

Det er saa yndigt, naar Sol gaar ned,
 naar Nat fremruller, og Dagen ender,
 at kunne sidde i Kjærlighed
 om Arnens Lue blandt kjære Venner!

Og blidt og stille
 med Røster milde
 i Kvælden silde
 at tales ved.

Det er saa yndigt at tænke paa,
 naar Stjærner tindre paa Himmelbue,
 at der vort Hjem vi engang skal faa,
 skal Jesus Aasyn til Aasyn skue!

Ja, at derinde
 skal Sorgen svinde
 og Glæden vinde
 til evig Tid.

Kom da vor Frelser og vær vor Gjest,
 saa ofte som vi her sidde sammen;
 din Aand den milde os lære bedst
 med Barnetro at istemme Amen!

Da skal med Glæde
 vi engang kvæde
 i Himmelsæde:
 Halleluja!

95. Ved Solnedgang.

Mel. af Weyse.

Der staar et Slot i Vesterled,
 tækket med gyldne Skjolde;
 did gaar hver Aften Solen ned
 bag Rosenskyernes Volde.
 Det Slot blev ej med Hænder gjort:
 mageløst staar det smykket;
 fra Jord til Himmel naa'r dets Port;
 Vorherre selv det har bygget.

Fra tusend' Taarne funkler Guld;
 Porten skinner som Ravet;
 med Straalestøtter underfuld
 sig Borgen spejler i Havet.
 Guds Sol gaar i sit Guldslet ind,
 skinner i Purpurklæder.
 I Rosensky paa Borgens Tind
 staar Lysets Banner med Hæder.

Solenglen svinger Lysets Flag,
 vandrer til fjærne Lande;
 ham følger Liv og Lys og Dag
 bag Nattens brusende Vande.
 Lig Solen farer Livet hen,
 gaar til Forklaringskysten;
 med Glans opdukker Sol igjen
 fra Paradiset i Østen.

Ingemann.

96. Aftensang.

Egen Mel.

Naar Solen ganger til Hvile,
 og Dagens Syssel er endt,
 naar Himmelens Stjærner smile,
 og Nattens Maane er tændt,
 naar Stilhed breder sig over
 den laarmfuldt forvirrede Jord,
 naar hele Naturen sover
 indhyllet i Nattens Flor, —

Da bliver ogsaa mit indre
 forunderlig fredeliggjort,
 da synes Sorgerne mindre
 skjønt Savnet er lige stort;
 og Tanke til Tanke kjædes
 — jeg lukker mit Øjepar —
 forglemmende, hvor jeg stedes,
 erindrer jeg kun, hvor jeg var.

Jeg drømmer mig da tilbage
 til Fortidens gyldne Land
 og lader min Tanke drage
 saa vidt over Fjæld, over Strand.
 Jeg her til Hjemmet er bundet,
 men Tanken flyver saa let;
 den standser, thi den har fundet
 sin kjære, elskede Plet.

Den Plet er ikke hernenen,
 her bruser saa stormfuldt et Hav,

her stjæler Synden mig Freden,
 i Kamp jeg gaar til min Grav.
 Hos Dig, min Jesus kjære,
 mig vinker saa sikker en Havn!
 O, maatte min Længsel bære
 mig hen i Din Kjærligheds Favn!

97. Aftenens Fred.

Mel. af R. Bay.

Fred hviler over Land og By,
 ej Verden larmer mer;
 fro smiler Maanen til sin Sky,
 til Stjerne Stjerne ser.

Og Søen blank og rolig staar
 med Himlen i sin Favn;
 paa Dammen fjærne Vogter gaar
 og lover Herrens Navn.

Det er saa fredeligt, saa tyst
 i Himmel og paa Jord;
 vær ogsaa stille i mit Bryst,
 du Flygtning, som der bor!

Slut Fred, o Hjærte, med hver Sjæl,
 som her dig ej forstaar!
 se, over By og Dal i Kvæld
 nu Fredens Engel gaar.

Som du han er en fremmed her,
til Himlen staar hans Hu;
dog i det stille Stjærneskjær
han dvæler her som du.

O, lær af ham din Aftensang:
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel gaar vor Gang,
adskilles end vort Spor.

Fred med hvert Hjærte fjærn og nær,
som uden Ro mon slaa!
Fred med de faa, som mig har kjær,
og dem, jeg aldrig saa'.

Ingemann.

98. Fra Gry til Kvæld.

Mel. af A. P. Berggreen.

Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred!
dog ingen kjender Dagen, før Solen gaar ned.

Godmorgen! Godmorgen! sang Fuglen paa Kvist;
tit saa' den Aftensolen bag Fængselets Rist.

Tit dufted', tit nikked' Smaablomster ved Gry;
før Aften laa de knust under Haglvejrets Sky.

Tit leged' Smaabarnet i Morgensol rød;
ved Kvæld det laa paa Lejet saa stille og død.

Paa Jorden ej lever saa salig en Sjæl,
jo Lykken kan omskiftes fra Morgen til Kvæld.

Lyksalig dog Sjælen, som kjender Guds Fred
skjønt ingen kjender Dagen, før Solen gaar ned

Godmorgen vi sjunge med Fuglen helt fro,
skal selv i mørke Fængsel til Natten vi bo

Guds Børn kan sig glæde som Blomster ved Græs
skal selv de ligge knust under Aftenens Skjælv

Som Barn kan jeg frydes i Morgensol rød,
om ogsaa jeg før Aften er stille og død.

Guds Fred og Godaften! vi sjunge ved Kvæll
Vorherre selv bevarer hver flygtende Sjæl.

Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred
Guds Fred er Sjælesolen, som aldrig gaar ned
Ingemann.

99. Guds Fred.

Som: Det kimer nu til Julefest.

Guds Fred er mer end Englevagt,
den regner aldrig Fjendens Magt,
er lige dyb og lige blid
ved højlys Dag og Midnatstid.

Det er den Fred med Liv og Aand,
som Hjærtet finder i Guds Haand,
saa, føler det end Dødens Pil,
det værger sig kun med et Smil.

Det er den Fred, vor Frelsermand
med Angst-Sved fik bragt i Stand
og, da han op til Himmels fór,
sig efterlod i Fredens Ord.

Det Fredens Ord ved Daabens Bad
den bange Sjæl gjør barneglad,
det Fredens Ord hver Herrens Dag
gjør rolig midt i Vaabenbrag.

Du véd det godt, Guds Menighed,
det ene tjener til din Fred,
at i dit Hjærte og din Mund
er Troens Ord i allen Stund.

Thi, da Guds Søn med Freden kom,
det var kun Tro, han spurgte om,
for den og ej for Verden al
Guds Naade og Guds Fred er fal.

„Guds Fred“ er over alt paa Jord
Vorherres Svar paa Troens Ord,
saa, har vi Tro, da skal med Fred
vi indgaa til Guds Salighed!

Grundtvig.

100. Det gode Følgeskab.

Som: Det er saa yndigt at følges ad.

Der er saa yndigt at følges ad,
 hvor banet Vejen er paa det jævne,
 og Vejen gaar til Guds-Fredens Stad
 med al den Herlighed Mund kan nævne!

I Davidsstaden
 er Guld paa Gaden
 kun Overfladen, —
 o, Gud ske Lov!

Det er saa lifligt hos Gud at bo
 med Søskend'-Hjærte i Fælles-Hjemmet,
 hvor Himmelglæder som Roser gro,
 hvor Hjærtесorgen som Synd er fremmed.

Hvor Kjærligheden
 har plantet Eden
 med Himmelfreden, —
 o, Gud ske Lov!

Ja, det er saligt at følges ad
 med Jesus selv, i sit Navn os givet,
 til Kjærlighedens guldprude Stad,
 hvor Gud er Lyset saavel som Livet,

hvor Troen hviler,
 hvor Haabet smiler,
 kun evig iler
 vort Gud ske Lov!

Grundtvig.

Indholdsfortegnelse.

	Nr
Alle smaa Fugle i Skoven er	23
Altid frejdig, hvor du gaar	72
 Blev nu til Spot dine Tusendaars-Minder . .	30
Brat af Slaget rammet	12
 Dagen gaar saa langsomt hen.	93
Danmark dejligst Vang og Vænge.	26
Danmark delt ved Hav forinden	3
Danmark er det gamle Navn	4
Danmarks Rige i Højnorden.	11
De vog dem, vi grov dem en Grav i vor Have	34
Den Bonde, som vil lede	60
Den danske Bonde sad engang	57
Den Gang jeg drog afsted	27
Der er en hellig Kilde i vort Hjærte	54
Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden	5
Der er et yndigt Land	6
Der er saa yndigt at følges ad, hvor banet Vejen	100
Der skinner en Sol i Lys og Løn	86
Der staar et Slot i Vesterled	95
Det er saa yndigt at følges ad	76
Det er saa yndigt, naar Sol gaar ned	94
Det var en Sommermorgen	29
Droslen slog i Skov sin klare Trille.	18
Du gamla, du friska, du fjällhöga Nord . . .	41
Du skjønne Land med Dal og Bakker fagre .	28

Eja, hvor man nu tumler med Sønderjyders Land	3
En Skaal for det blinkende Søernes Baand .	4
Er Lyset for de lærde blot	6
Et kjærligt Ord gjør Hjærtet saa godt, . . .	7

Fra fjærne Lande kom hun Dronning Dagmar	53
Fred hviler over Land og By	93
Fremad er Verdens vilde Røst	83
Fuglen sit Øje lukker	98
Fuglenes Sang gjennem Skov og i Vang. . .	77
Fædreneland ved den bølgende Strand . . .	11

Guds Fred er mer end Englevagt	98
--	----

Hell dig du höga Nord	58
Hil dig vor Fane	29
Hr. Villemand og hans Mø saa pur	68
Hvad Solskin er for det sorte Muld	68
Hvad vindes paa Verdens vidtløftige Hav . .	77
Hvor Bølgen larmer højt fra Sø.	
Hvor de hvide Bræer skinne	41
Høje Nord, Friheds Hjem	41
Hør dog, kjære Ven, hvad kan det nytte. . .	38

I alle de Riger og Lande.	58
I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme .	10
I gamle Dage det var engang.	28
I Sne staar Urt og Busk i Skjul.	88

Ja vi elske dette Landet	50
Jeg fik en Trøst, da Byrden tungest laa . . .	88
Jeg rutter med Glædens og Haabets Ord . .	58
Jeg saa' Ham som Barn med det solrige Øje	88
Jeg saa' kun tilbage. Mig Livets Lyst bortklang	78
Jeg véd en dejlig Have	88

Kong Kristjan stod ved højen Mast	40
Kongernes Konge, ene du kan	39

Lad en og anden have Ret	14
------------------------------------	----

	Nr.
Langt højere Bjerge saa vide paa Jord	8
Liflig fløjte Vælsklands Nattergale	17
Lyksalig, lyksalig, hver Sjæl som har Fred	98
Lysets Engel gaar med Glans	89
Længe var Nordens herlige Stamme	44
Lær mig Nattens Stjerne	66
Løft dit Hoved, du raske Gut	73
Løvsal i det blanke Hav	9
Med dæmpet Hulken rinder Ejdreus Vover	32
Mens Nordhavet bruser mod fjældbyggt Strand	47
Moders Navn er en himmelsk Lyd	2
Morgenstund har Guld i Mund	90
Mødes og skilles er Verdens Gang	79
Nu skal det aabenbares	53
Nødig sige vi „Farvell!“	80
Naar Solen ganger til Hvile	96
Om Danemarks Kvide, der lød en Sang	35
Om Glæder end betegned'	81
Prinsessen sad i Højeloft	63
Paa denne Verdens Grænsemur	75
Paa Tave Bondes Ager	69
Paaskeklokken kimed' mildt	36
Rosen blusser alt i Danas Have	15
Blumrer sødt i Slesvigs Jord	33
Stemmer i, thi nu ville vi sjunge	24
Staa fast du lille Flok, staa fast	38
Syng nu, Gutter smaa	25
Til vor lille Gjerning ud	87
Udrundne er de gamle Dage	61
Underlige Aftenluft	16
Unge Gjenbyrds Liv i Norden	45
Ur svenska hjärtans djup en gång	48

	Nr.
Vaj højt, vaj stolt, vaj frit vort Flag	20
Ved Solbjærgslag	92
Velkommen Lærkelil	65
Vi har sagt det saa tit	58
Vift stolt paa Kodans Bølge	19
Vintren rasat ut bland våra fjällar	64
Vort Liv er ej en øde, en mørk og skummel Sti	70
Vort Modersmaal er dejligt	1
Vaarens Budskab flyver over Lande	56
Vårt land, vårt land, vårt fosterland	49

~~~~~

* betyder: ændret.

=====

